

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΚΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 565

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Έν Αθήναις, 5 Μαΐου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10
Έν Αθήναις φρ. 8.— Ταῖς ἐπαρχίαις. " 8.50 Έν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.— Έν Ρωσίᾳ. ρούβλ. 6.—	<i>Αἰμυλίου Ζολᾶ</i> : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ. — <i>A. Matthey</i> : Ἡ ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ, (Μετὰ εἰκόνων). — <i>Έδμόνδου δὲ Ἀμί- ταις</i> : ΙΣΠΑΝΙΑ. — ΓΡΑΜΜΑΤΑΚΙΑ.—ΥΓΙΕΙΝΗ.	Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ- ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δα- νειῶν καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

Μετὰ τὴν καθύριαν, ἡ Ἑλένη ἐκάλεσε τὴν Ἰωάνναν ὅπως προσδέσῃ τὸ φόρεμά της.

— Ἐκεῖνος, μαμά, μὲ τσαλακώνει, ἔλεγεν ἡ μικρὰ ὀλίγον παροργισμένη· δὲν ὑποφέρεται.

Ἄνὰ τὴν αἰθουσαν οἱ γονεῖς ἠγάλλοντο. Ὅταν τὸ κλειδοκύμβαλον ἐπανελάβε τὸν χορόν, οἱ μικροὶ ἤρχισαν αὐθις νὰ χορεύωσιν, ἂν καὶ ἦσαν ἤδη ἀρκετὰ κουρασμένοι, ἐν τοσοῦτῳ βλέποντες ὅτι ἐγένοντο ἀντικείμενον παρατηρήσεως ὑπέμενον μετὰ καρτερίας, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ φανῶσι καθὼς πρέπει· μόνον ὀλίγοι αὐτῶν ἤξευρον νὰ χορεύωσιν· οἱ πλεῖστοι ἠγνόουν τὰς φιγούρας, καὶ ἐκινουῦντο διὰ τὸν τύπον συγκρατούμενοι ἐκ τῶν μελῶν τῶν ἡ Παυλίνα ἐλάμβανε μέρος.

— Ἄναγκάζομαι νὰ λάβω μέρος· ὦ! τοὺς ἀνοήτους.

Ἄνεμίγη εἰς τὸν χορόν, ἔλαβε δύο ἐξ αὐτῶν, τὸν μὲν διὰ τῆς δεξιᾶς, τὸν δὲ διὰ τῆς ἀριστερᾶς καὶ μετέδωκε εἰς τὸν χορόν τοσαύτην ὄθησιν, ὥστε αἱ σανίδες τοῦ δαπέδου ἔτριζον· καὶ δὲν ἠκούετο εἰμὴ τὸ συνεχὲς κτύπημα τῶν μικρῶν αὐτῶν ποδῶν, κτυπῶντων διὰ τῆς πτέρνης, παρὰ τὸν ρυθμὸν, ἐνῶ τὸ κλειδοκύμβαλον ἐξηκολούθει κατὰ μόνας νὰ παίξῃ ρυθμικῶς· καὶ ἄλλα πρόσωπα μεγαλειότερα εἶχον λάβει μέρος· ἡ κυρία Δεβέρλου καὶ ἡ Ἑλένη, βλέπουσαι αἰδήμονας τινὰς κορασίδας μὴ τολμῶσας νὰ προχωρήσωσι, τὰς ὠδήγουν πρὸς τὸ κεντρικώτερον μέρος, τὰς καθωδήγουν εἰς τὰς φιγούρας καὶ ὠθουν τοὺς καθβαλιέρους νὰ σχηματίζωσι τὰς στροφάς· αἱ δὲ μητέρες, λαμβάνουσαι τὰ μικρότερα τῶν παιδιῶν, τὰ ἐχόρευον αἱ ἴδιαι, κρατῶσαι αὐτὰ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν. Τότε κυρίως ὁ χορὸς εἶχε γίνεαι ζωνρότερος, οἱ χορευταὶ ἐφαίνοντο ἐξαλλοὶ ἐκ χαρᾶς, γελῶντες καὶ ὠθούμενοι ὁμοιάζον μαθητὰς ἐκπαιδευτηρίου, κατεχομένους ἐκ τῆς παιδικῆς αὐτῶν τρέλλας καὶ ἀτακτοῦντας ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ διδασκάλου· καὶ ἦτο ἀληθὲς ἐξαίσιον τὸ νὰ βλέπῃ τις τὰς ἀπόκρεω τῶν μικρῶν ἐκείνων παιδιῶν, ἀναμεμιγμένων ἐκεῖ, ὡς ἐν μικρογραφίᾳ τοῦ κόσμου, μὲ τὰς ἐνδυμασίας παντὸς ἔθνους καὶ μὲ τὰς φαντασίας τῶν μυθιστορημάτων καὶ τοῦ θεάτρου.

Τὰς ἐνδυμασίας ἔφερον παιδιὰ, ἔχοντα στόματα ρόδινα, καὶ ὀφθαλμοὺς γαλανοὺς, ἐνυπῆρχε δὲ εἰς τὰ τρυφερὰ πρόσωπά των ἡ παιδικὴ ἐκείνη ἀπλότης καὶ χάρις, ὥστε ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἐτελεῖτο ἀληθῆς πανήγυρις

μυθολογική, φανταστική, μετὰ τῶν Ἑρώτων μετμηφι- σμένων διὰ τοὺς ἀρραβῶνας ἐπαφροδίτου τινὸς ἡγεμόνος.

— Ὅτὰ πάθωμεν ἀπὸ ἀσφυξίαν, ἐπανελάμβανε συχνάκις ὁ Μαλινιώ· ἄς πάρωμεν καὶ ὀλίγον ἀέρα.

Καὶ ἔσπευσε νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

Ὅλον τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, εἰσερχόμενον ἐκ τῶν ἐξῶ, ἐτάραττε συγχρόνως τὴν λάμψιν τῶν λυχνιῶν καὶ τῶν κη- ρίων, ἐνῶ κατὰ μικρὰ διαλείμματα ὁ Μαλινιώ ἐδίδεν ἀφορμὴν νὰ ἀνοίγονται ἡ θύρα.

Τὸ κλειδοκύμβαλον δὲν ἔπαυεν· ἡ μικρὰ Γουιρόνδου, μὲ τὸ μέλαν ἀραχνοειδὲς κάλυμμα Ἀλσατιανῆς ἐπὶ τῶν ξανθῶν αὐτῆς βοστρύχων, ὠρχεῖτο εἰς τοὺς βραχίονας Ἀρλεκίνου διπλασίως μεγαλειότερου αὐτῆς Εἰς Σκῶτος, τόσῳ ταχέως περιέστρεψε τὴν Μαργαρίταν Τισῶ, ὥστε ἐκ τῆς ὀρμῆς ἐπιπτεν αὐτῆς ἐκάστοτε ὁ ἄσκηδς τῆς γαλακτοπώλιδος· αἱ δύο Βερθιέρου, ἡ Λευκὴ καὶ ἡ Σοφία, αἱ ὁποῖαι παντοῦ ἦσαν ἀδιαχώριστοι, ἐχόρευον ὁμοῦ, ἡ θαλαμηπόλος, εἰς τοὺς βραχίονας τῆς τρελλῆς, τῆς ὁποίας οἱ κωδωνίσκοι ἐκτύπων. Καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ρίψῃς βλέμμα ἐπὶ τοῦ χοροῦ, χωρὶς νὰ συναντήσῃς μίαν ἀπὸ τὰς δευσο- σύνας Λαθασέρ· αἱ συνακόλουθοι, ἐφαίνοντο πολλαπλα- σιαζόμεναι, καὶ πανταχοῦ ἔβλεπες πετάσσους καὶ ἐσθη- τας ἐξ ὀλοσηρικοῦ ἰσγύνου χρώματος μετὰ ταινιῶν ἐκ μαύρου βελούδου. Ἄλλ' ὅπως χορεύωσιν ἐν ἀνέσει μεγάλα τινὰ παιδιὰ καὶ κοράσια, ἀπεσῶρθησαν εἰς τὸ βάθος τῆς παρακειμένης αἰθούσης. Ἡ Βαλεντίνη Χερμέτη, κεκα- λυμμένη ὑπὸ τὴν μαντίλιαν τῆς Ἰσπανίδος, ἐβηματίζε ρυθμικῶς εἰς τὸν βραχίονα νεανίου, ἐλθόντος ἐκεῖ μὲ πο- λυτελὲς ἔνδυμα. Καὶ αἰφνηδῶς ἔρρηξαν γέλωτας καὶ ἐκάλουν τοὺς πάντας, ὅπως ἴδωσι. Ὅπισθεν μιᾶς θύρας εἰς μίαν γωνίαν ὁ μικρὸς Γουιρόνδος, ὁ διετὴς Πιερρώτος καὶ μικρὰ τις ὁμήλικος αὐτῷ κόρη, ἐνδεδυμένη ὡς χω- ρικὴ, ἐκρατοῦντο ἐνηγκαλισμένοι καὶ συνεσφίγγοντο ἰσχυ- ρότατα ἐκ φόβου μήπως κρημνισθῶσι καὶ ἐστρέφοντο κατὰ μόνας περίφοβοι, ἔχοντες παρειὰν πρὸς παρειὰν.

— Ἀπέκαμα πλέον, ἀνεφώνησεν ἡ Ἑλένη, ἐρχομένη νὰ ἐπακουμβήσῃ πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἐστιατορίου, καὶ ἀερίζομένη διὰ τοῦ ριπιδίου της.

Ἦτο καταπόρφυρος, ὡς εἰ εἶχε χορεύσει ἡ ἴδια· τὸ στήθος της ἐξωγκοῦτο ὑπὸ τὸ ἐκ μεταξίης διαφανὲς περιστήθιον καὶ ἤσθάνετο πάντοτε τὴν φλογερὰν πνοὴν τοῦ Ἑρρίκου

ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς, ὅστις πάντοτε ἴστατο ἐκεῖ, ὀπισθὲν τῆς.

Τότε πλέον εἶχεν ἀντιληφθῆ, ὅτι ἔμελλε νὰ τῆς ὀμιλήσῃ· δὲν εἶχεν ὅμως πλέον τὴν δύναμιν νὰ διαφύγῃ τὴν ὁμολογίαν τοῦ. Ἐπλησίασεν ἐγγύτερον αὐτῆς καὶ διὰ φωνῆς σχεδὸν πεπνιγμένης καὶ ἀσθενοῦς :

— Σὲ ἀγαπῶ... σὲ ἀγαπῶ, τῆ εἶπε.

Καὶ οἱ λόγοι οὗτοι τῆ προὔξενησαν τὸ αἶσθημα φλογὸς ἰσχυρᾶς, ἥτις ἐπυρόλησε τὸ σῶμά τῆς.

Θεέ μου! θὰ τῆ ὀμίλει ἤδη, καὶ ἐκείνη δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ ὑποκριθῇ τὴν τόσον γλυκεῖαν, ὡς ἐκ τῆς ἀθωότητος αὐτῆς, ἀταραξίαν. Ἐστρεψε τὸ θεοροβημένον αὐτῆς πρόσωπον ὀπισθεν τοῦ ριπιδίου.

Τὰ παῖδιά, ἐν τῆ ἐξάψει τοῦ τελευταίου χοροῦ των, ἐκτύπων δυνατότερον τοὺς μικροὺς αὐτῶν ποδας, ἐνῶ γέλωτες ἀργυρόηχοι ἐκρότουν, καὶ διὰ φωνῆς τῶν πτηνῶν προσομοίας, ἀφινον νὰ διαφεύγῃ χαρᾶς ἐπιφωνήσεις.

Αὐρα, ὡς πνοὴ ζεφύρου, ἐσχηματίζετο ἐκ τοῦ κύκλου τῶν κεκμηκότων ἀθῶων, κατὰ τὴν ὄρμησιν τοῦ γαλιῶπι.

— Σὲ ἀγαπῶ... Σὲ ἀγαπῶ, ἐπανελάμβανεν ὁ Ἑρρίκος.

Ἐλαφραὶ φρικιάσεις τὴν κατελάμβανον. Ἐπεθύμει νὰ μὴ τὸν ἀκούῃ, τὸ λογικὸν αὐτῆς ἐσκοτίσθη καὶ ἔσπευσεν ὅπως ἀπομακρυνθῇ εἰς τὸ ἐστιατόριον· ἀλλὰ τὸ δωματίον αὐτὸ ἦτο ἔρημον καὶ μόνον ὁ κύριος Λατελιέρος ἐκοιμήτο ἡσύχως ἐπὶ τινος ἀνακλίντρον. Ὁ Ἑρρίκος τὴν παρηκολούθησε καὶ ἐκεῖ. Ἐτόλμησε μάλιστα νὰ λάβῃ καὶ τὰς χεῖρας αὐτῆς, μὲ κίνδυνον προφανοῦς σκανδάλου, μὲ τὸ πρόσωπον τεταραγμένον ἐκ τοῦ πάθους, καὶ ἐνῶ αὕτη ὑπέτρεμεν, ἐκεῖνος ἐπανελάμβανε πάντοτε :

— Σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ...

— Ἀφῆσέ με, ἐπιθύριζεν ἐκείνη δι' ἀσθενοῦς φωνῆς, ἀφῆσέ με... καλὲ εἶσαι τρελλός ;

Ὁ χορὸς πρὸς τὰ πλάγια ἐξηκολούθει, καὶ μὲ τὸ ἀτακτον βῆμα τῶν μικρῶν ποδῶν ἠκούοντο καὶ οἱ κωδωνίσκοι τῆς Λευκῆς Βερθιέρου νὰ συναδεύουσι τοὺς ἐξαφανιζομένους ἤχους τοῦ κλειδοκυμβάλου.

Ἡ κυρία Δεβέρλου καὶ ἡ Παυλίνα ἐκτύπων τὰς χεῖρας των, ὅπως τηρῶσι τὸν ρυθμὸν, ὁ παιζόμενος χορὸς ἦτο πόλκα.

Ἡ Ἑλένη μόλις ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ τὴν Ἰωάνναν καὶ τὸν Λουκιανὸν διερχομένους ἐκεῖθεν καὶ κρατουμένους ἀμοιβαίως. Τότε δι' ἀποτόμου κινήσεως ἀπηλλάγη ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ, καὶ διεξέφυγεν εἰς παράπλευρον δωματίον χρησιμεῖον σχεδὸν δι' ὀψοφυλάκιον. Ἐφθανε δὲ ἐκεῖ ἐκ τῶν ἔξω τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, καὶ ἡ αἰφνιδια ἐκείνη λάμψις τὴν ἐπεσκότισεν. Ἐδοκίμασε μέγιστον φόβον, καὶ δὲν ἦτο ἤδη εἰς θέσιν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν αἴθουσαν, μ' ὄλην ἐκείνην τὴν ἔξαψιν τοῦ πάθους, τὴν ὁποίαν ἠδύνατο ἕκαστος εὐκόλως νὰ παρατηρήσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς. Μετέβη λοιπὸν εἰς τὸν κήπον, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ἀνήσυχος καὶ τεθοροβημένη ἐκ τοῦ χοροῦ.

Ε'

Ἐπάνω εἰς τὸν θάλαμόν τῆς, εἰς τὸ ἀναπαυτικὸν κελίον τῆς, ἐνθα ἤδη εὐρίσκετο ἡ Ἑλένη, ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται πνιγμονήν. Ἡ οἰκία τῆς, ἡ τόσονγαλήνιος καὶ τόσον περίφρακτος, οἶονε κοιμωμένη, τὴν ἐξέπληττεν ὡς ἐκ τῶν ζωνηρῶν χρωματισμῶν τῶν κυανῶν βελούδων. Ἐνῶ ἐκείνη ἀντιθέτως ἠσθάνετο δύσπνοιαν, καὶ ἐφλέγετο ἐκ τῆς καταλαβούσης αὐτὴν ταραχῆς.

Λοιπὸν τὸ οἰκημᾶ τῆς, ἡ σκοτεινὴ αὐτῆ γωνία τῆς μονώσεως καὶ τοῦ θανάτου, ἦτο ἡ αἰτία δι' ἣν ἠσθάνετο ἐπὶ τοσοῦτον τὴν ἀνάγκην ἀέρος ; Ἐσπευσε μεθ' ὀρμῆς, καὶ ἤνοιξεν ἐν παράθυρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπακουμβήσασα εὐρέθη ἀντιμέτωπος τῶν μεγάλων Παρισίων.

Ἡ βροχὴ εἶχεν ἤδη καταπαύσει, τὰ νέφη ἤρχισαν νὰ

διασκορπίζονται, παρόμοια πρὸς τερατώδες ποίμνιον, τοῦ ὁποίου ὁ ἐκτεταμένος στίχος ἐξηφανίζετο ἐν τῇ ὀμίχλῃ τοῦ ὀρίζοντος. Ρῆγμα κυανοῦν ἤρχισε νὰ σχηματίζηται ὑπεράνω τῆς πόλεως, ἐπεκτεινόμενον μετὰ βραδύτητος.

Ἄλλ' ἡ Ἑλένη, μὲ τοὺς ἀγκῶνας τρέμοντας ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος τοῦ παραθύρου, ἤσθμαιεν, ὡς εἰ εἶχε διατρέξῃ ἀπέραντον δρόμον· δὲν ἔβλεπεν οὐδὲν καὶ δὲν ἤκουε παρὰ τὴν καρδίαν αὐτῆς νὰ πάλῃ ἰσχυρῶς ἐντὸς τοῦ στήθους τῆς, τὸ ὁποῖον ἐκινδύνευε νὰ διαρρήξῃ. Ἀνέπνεε μετὰ κόπου καὶ ἀγῶνος καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ὅλη ἡ ἀπέραντος ἔκτασις τῶν Παρισίων, μὲ τὸν Σηκουάναν τῆς, μὲ τὰ δύο ἑκατομμύρια τῶν ψυχῶν τῆς καὶ μὲ τὰ προάστεια αὐτῆς, δὲν εἶχον ἀρκετὸν ἀέρα ὅπως ἐπαναφέρωσι τὴν κανονικότητα καὶ ἀρμονίαν τῆς ἀναπνοῆς τῆς.

Ἐπὶ τινὰ λεπτὰ παρέμενεν ἔκθαμβος ἐν τῇ κρίσει ταύτῃ, ἥτις τὴν εἶχε καταλάβει, ὅτε ἤρχισε νὰ γεννᾶται ἐν αὐτῇ τὸ αἶσθημα, ὡς εἰ εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ ὀρμητικῆς χειμάρρου αἰσθημάτων καὶ σκέψεων συγκεχυμένων, τοῦ ὁποίου ὁ θόρυβος ἐκώλυεν αὐτὴν νὰ ἀκούῃ καὶ νὰ ἀντιλαμβάνηται. Τὰ ὄρα αὐτῆς ἐβόμβων, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔβλεπον φωταψίας περιαγομένας βραδέως. Ἐξεπλήττετο νὰ βλέπῃ τὰς χειροκτιοφόρους χεῖρας τῆς καὶ ἰδίως ὅταν ἀνεμνήσθη ὅτι εἶχε λησμονήσει νὰ κομβώσῃ τὸ χειρόκτιον τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς. Εἶτα ὀμίλει μεγαλοφῶνως καὶ ἐπανελάμβανε πλειστάκις, διὰ φωνῆς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ἐσθεσμένης :

— Σὲ ἀγαπῶ... Σὲ ἀγαπῶ... Θεέ μου! Σὲ ἀγαπῶ.

Καὶ διὰ κινήσεως ὀρμεφύτου ἔθεσε τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐντὸς τῶν ἠνωμένων χειρῶν τῆς, στηρίζουσα τοὺς δακτύλους ἐπὶ τῶν κεκλεισμένων βλεφάρων, ὡς εἰ ἤθελε νὰ αὐξήσῃ τὸ σκότος ἐν τῷ ὁποίῳ κατεβυθίζετο. Ἐπὶ στιγμὴν τὴν κατέλαβεν ἡ σκέψις νὰ ἐξαφανισθῇ εἰς τὸ ἀπειρον, νὰ μὴ βλέπῃ πλέον, νὰ καταδυθῇ τέλος εἰς τὰ ἀδύτα τοῦ σκότους, καὶ ἡ ἀναπνοὴ αὐτῆς βαθμηδὸν ἤρχισε νὰ καθησυχάζῃ.

Οἱ Παριῖοι ἀπέστελλον τὴν δροσερὰν πνοὴν των, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο μόνον, ἀποφεύγουσα νὰ τὴν προσβλέψῃ καὶ ἐν τούτοις κατελαμβάνετο ἐκ φόβου ἀπέναντι τῆς ιδέας τοῦ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ παράθυρον, διὰ νὰ μὴ βλέπῃ πλέον αὐτὴν τὴν πόλιν, τῆς ὁποίας τὸ ἀπειρον τὴν ἐβάρυνεν.

Πάραυτα ἐλησμόνησε τὸ πᾶν, ἡ σκηνὴ τῆς ὁμολογίας ἀκουσίως αὐτῆς ἐπανήρχετο εἰς τὴν διάνοιάν τῆς, καὶ εἰς τὸ τέλος ἐκάστης σκέψεως ὁ Ἑρρίκος ἐνεφανίζετο μετὰ μοναδικῆς σαφηνείας, τόσον ζωντανός, ὥστε διέκρινε καὶ τὰς λεπτοτέρας νευρικὰς συσπάσεις τῶν χειλέων τοῦ. Τὴν ἐπλησίαζεν, ὑπεκλίνετο ἐνώπιόν τῆς, ἐνῶ ἐκείνη ζωηρῶς ἀπεσύρετο πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἰδίως ἠσθάνετο πρᾶγμα τι νὰ ψαύῃ ἀκροβιγῶς τοὺς ὄμους τῆς, καὶ φωνὴν ἐπαναλαμβάνουσαν :

— Σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ.

Καὶ ὅταν ἀκόμη δι' ἰσχυροῦ ἀγῶνος ἤθελε κατορθώσει νὰ ἀποδιώξῃ τὸ ὄραμα, τὸ ἔβλεπε νὰ σχηματίζεται ἐκ νέου μακρότερον, νὰ μεγαλύνεται βραδέως καὶ νὰ λαμβάνῃ καὶ αὐθις τὴν ἀπεικόνισιν τοῦ Ἑρρίκου, ὅστις τὴν παρηκολούθει εἰς τὸ ἐστιατόριον μὲ τὰς αὐτὰς φράσεις : «Σὲ ἀγαπῶ... σὲ ἀγαπῶ», τῶν ὁποίων ἡ ἐπανάληψις ἐπροξένει εἰς αὐτὴν τὸ αἶσθημα συνεχοῦς κωδωνοκρουσίας καὶ δὲν ἤκουε πλέον, εἰμὴ τὰς φλογερὰς ταύτας λέξεις ἠχητικῶς παλλούσας εἰς τὰ μέλη τῆς καὶ αἰσθανομένη τὸ στήθος τῆς πεπισμένον. Ἐν τοσοῦτῳ ἐπεθύμει νὰ σκέπηται καὶ ἠγωνίζετο νὰ ἀποκρούῃ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἑρρίκου. Τῆ εἶχεν ὀμιλήσει καὶ οὐδέποτε θὰ ἐτόλμα νὰ τὸν συναντήσῃ κατὰ πρόσωπον. Ὁ ἀπρεπὴς αὐτοῦ τρόπος διέφθειρε τὴν τρυφερότητά τῆς, καὶ ἀνεπόλει τὰς παρελθούσας ἐκείνας ὥρας, καθ' ἃς τὴν ἠγάπα, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν σκληρότητα νὰ τῆς τὸ εἶπῃ. Τὰς ὥρας ἐκείνας,

τὰς παρελθούσας εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου, ἐν τῇ καθάρῳ-
τητι τοῦ ἀναγεννωμένου ἔαρος.

Θεέ μου! ὠμίλησε· καὶ ἡ σκέψις αὕτη ἐβάρυνε τὴν
κεφαλὴν τῆς, καθιστῶσα αὐτὴν ὀγκώδη καὶ βαρεῖαν. Εἰς
τρόπον ὧστε, ἂν ἔβλεπε κεραυνὸν νὰ καταστρέφῃ τοὺς
Παρισίους πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς δὲν ἤθελε ταραχθῆ ἐπὶ
τοσοῦτον.

Καὶ ἤρχισε νὰ γεννᾶται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς τὸ αἰ-
σθημα τῆς διαμαρτυρίας, ὅπερ διήγειρε τὴν ἀγανακτικὴν
τῆς ἐξ ὑπερηφάνου ὀργῆς, μεμιγμένης μετ' ἐνδομύχου,
ἀοράτου καὶ ὑπολανθανούσης ἡδυπαθείας, ἥτις ἀνήρχετο
ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς καρδίας αὐτῆς καὶ τὴν ἐμέθειεν. Εἶ-
χεν ὠμιλήσει καὶ ὠμίλει πάντοτε, καταδιώκων αὐτὴν,
ἐπιμόνως, μὲ τὰς αὐτὰς πυρετώδεις λέξεις: «Σὲ ἀγαπῶ
... σὲ ἀγαπῶ», αἰτινες ἀφήρηπαζον ὅλην τὴν παρελ-
θοῦσαν ζωὴν τῆς, ὡς συζύγου καὶ μητρός.

Ἐν τοιαύτῃ ταραχῇ διατελοῦσα διετήρει τὴν ἐνδόμυ-
χον συναίσθησιν τῶν ἀπειρῶν ἐκτάσεων, αἱ ὁποῖαι ἀνε-
λίσσοντο κάτωθεν αὐτῆς, μ' ὅλην τὴν ζοφερὰν νύκτα, ὑπὸ
τῆς ὁποίας ἀπετυφλοῦτο τὸ σύνολον τῶν ἀποτελουμένων
θουρῶν ἀφικνεῖτο μέχρις αὐτῆς ὡς κύμα, ὅπερ καὶ τὴν
ἐκάλυπτεν, αἱ εὐδαίαι, λίαν μεθυστικαί, προσέβαλλον τὸ
πρόσωπόν τῆς, μολοντί αἱ χεῖρες αὐτῆς σπασμωδικῶς τὸ
περιέσφιγγον. Αἰφνῆδιοι δὲ ἐκλάμψεις διήνοιγον τὰ κε-
κλεισμένα βλέφαρά τῆς, καὶ εἰς τὰς ἐκλάμψεις ταύτας
ἐφαντάζετο ὅτι ἔβλεπε τὰ μαυσωλεῖα, τὰ κωδωνοστάσια
καὶ τοὺς θόλους νὰ μεταπίπτουν εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας,
μετὰ τινος συγχύσεως ἐκ τοῦ οὐνεῖρου.

Ἦδη εἶχεν ἀπομακρύνει τὰς χεῖρας, ἠνέφξε τοὺς
ὀφθαλμοὺς καὶ ἔμεινεν ἔκθαμβος. Ὁ οὐρανὸς ἐκαμπυ-
λοῦτο, ὁ δὲ Ἐρρῖκος εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Δὲν διεκρίνοντο
πλέον ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, εἰμὴ ὀγκώδη τινὰ νέφη, τὰ ὁποῖα
ἀπεικονίζον ἀποτόμους καὶ κρημνώδεις βράχους.

Εἰς τὸν διαυγέστατον αἰθέρα, βαθέως κυανοῦ χρώματος,
διήρχοντο ἐλαφρῶς καὶ βραδέως ἱπτάμενα λευκὰ νέφη, τὰ
ὁποῖα ἐφαίνοντο κολυμβῶντα μετὰ βραδύτητος, ὡς κυμά-
τια ἐκ πτίλων, τὰ ὁποῖα ὁ ἐλαφρὸς ἀνεμὸς ὤθει. Πρὸς
βορρᾶν, πρὸς τὸ μέρος τῆς Μοντμάρτης, πλέγμα ἐκτάκτου
λεπτότητος, δίκην νήματος ἐξ ὠχρᾶς μετᾶξης, ἔκειτο
ἐκεῖ τεταμένη, εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὡς δι' ἀλι-
εῖαν, ἐπὶ τῆς γαλιηνιαίας ἐκείνης θαλάσσης. Καὶ πρὸς
δυσμᾶς, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μεδῶν, τὸ ὁποῖον ἡ Ἐλένη δὲν
ἠδύνατο καλῶς νὰ διακρίνῃ, ἐφαίνετο ὡς εἰ ὑπῆρχε προ-
έκτασις τις πλημμύρας, ἀποκρύπτουσα τὸν ἥλιον. Καὶ οἱ
Παρίσιοι ὑπὸ τὸ φέγγος διέμενον σκοτεινοὶ καὶ ὀμιχλώ-
δεις, ὡς ἐξαφανιζόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀναδιδόμενου ἀτμοῦ ἐκ
τῶν ἀποξηρανομένων κεράμων.

Εἶχε δὲ ἡ πόλις τὸ αὐτὸ ὁμοιόμορφον χρῶμα σχιστο-
λίθου, τὴν ὁποῖαν τὰ δένδρα καθίσταν ὑακίθη, ἀλλ'
ἀρκετὰ εὐκρινῆ, μὲ τὰς ζωηρὰς γωνίας τῶν κεράμων
καὶ τὰ ἀναριθμητὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν, ἐνῶ ὁ Σηκου-
άνας εἶχε τὴν ἀμαυρὰν λάμψιν πεπαλαιωμένου ὄγκου ἀρ-
γύρου. Καὶ πρὸς τὰς δύο αὐτοῦ ὄχθας, τὰ μνημεῖα ἐφαί-
νοντο οἰονεὶ καπνισμένα ὑπὸ αἰθέλης· ὁ Πύργος τοῦ
Ἁγίου Ἰακώβου, σεσαθρωμένος, ἀνύψου τὸν πανάρχαιον
ὄγκον του, ἐνῶ τὸ Πάνθειον ἐφαίνετο παρεμφερὲς πρὸς
γιγαντώδη νεκροθήκην. Μόνον τὸ μέγαρον τῶν Ἀπομά-
χων ἔλαμπεν ἐντὸς τῶν χρυσομάτων του, καὶ ἐφαίνετο
ὁμοιάζον πρὸς ἀνημμένους λαμπτήρας, ἐν πλήρει ἡμέρᾳ,
ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀμαυροῦ σκότους, ὅπερ ἐκάλυπτε τὴν
πόλιν.

Τὰ πρόστασια ἐξαφανίζοντο· καὶ οἱ Παρίσιοι, κεκαλυμ-
μένοι ὑπὸ νέφους, ἐμελάνιζον ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, παρό-
μοιοι πρὸς κολοσαῖον θάμνον διαφανῆ, καὶ ἀνθιστάμενον
ὑπὸ τὸν καθαρὸν οὐρανόν.

Ἡ Ἐλένη ἐπὶ τῇ εἰκόνι ἐκείνῃ, σκυθρωπῆ, ὠνειροπόλει
ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὸν Ἐρρῖκον. Ἐγένετο ἤδη ἰσχυροτέρα

ἐαυτῆς, καὶ ἡ γόησσα εἰκὼν τοῦ Ἐρρῖκου δὲν τὴν κατε-
δίωκε πλέον. Ἐνδόμυχος ἐπανάστασις τὴν ἐπειθε νὰ ἀρ-
νήται μίαν τοιαύτην κατοχὴν, ἂν καὶ ἐπὶ τινὰς ἑβδο-
μάδας ἠσθάνετο τὴν καρδίαν αὐτῆς πεπληρωμένην ἐκ
τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Οὐχί, δὲν τὸν ἐγνώριζεν. Ἦγνόει τὸ
πᾶν περὶ αὐτοῦ, τὰς πράξεις του, τὰς σκέψεις του, δὲν
ἠδύνατο μάλιστα νὰ παραδεχθῆ ὅτι ἦτο καὶ καμμία
ἀφύια. Καὶ ἐφαντάζετο ὅτι τῷ ἔλλειπε μᾶλλον καρδία
παρὰ πνεῦμα. Καὶ ἐξήντλει οὕτω ὄλας τὰς ὑποθέσεις,
πληρῶσα τὴν καρδίαν αὐτῆς ἐκ πικρίας, τὴν ὁποῖαν ἐδο-
κίμαζε κατὰ τὸ τέλος ἐκάστης σκέψεως, ὠθουμένη πάν-
τοτε εἰς τὴν ἀγνοίαν του, εἰς τὸ τεῖχος αὐτό, τὸ ὁποῖον
τὴν διεχώριζεν ἀπὸ τὸν Ἐρρῖκον καὶ τὸ ὁποῖον τὴν ἐκώ-
λυε νὰ τὸν γνωρίσῃ· δὲν ἐγνώριζεν οὐδὲν, δὲν ἤθελε νὰ
γνωρίσῃ τίποτε· δὲν ἐφαντάζετο αὐτὸν εἰμὴ χυδαῖον,
ὑποβάλλοντα ἐρωτικὰς φράσεις, καὶ ὅστις δὲν κατόρ-
θωσεν ἄλλο, εἰμὴ νὰ ἐπιφέρῃ ταραχὴν εἰς αὐτὴν ἀγνω-
στον θραύσας τὸν εὐτυχεῖ κρῖνον τῆς ἰσοσταθμίας τῆς
ζωῆς τῆς. Πόθεν λοιπὸν εἶχε ξεφυτρώσει, διὰ νὰ τὴν κα-
ταλυτήσῃ τόσον; Καὶ ἐσκέφθη ὅτι πρὸ ἑξ ἑβδομάδων
δὲν ἦτο τίποτε δι' αὐτόν· καὶ ἐν τούτοις ἡ ἰδέα αὐτῆ
ἦτο δι' αὐτὴν ἀνυπόφορος. Θεέ μου! νὰ μὴν εἶνε ὁ εἰς
διὰ τὸν ἄλλον, νὰ ἀρχίσωσι νὰ ζῶσι χωρὶς νὰ βλέπωνται,
ἴσως δὲ καὶ χωρὶς νὰ συναντῶνται. Ἦνωσεν ἀπελ-
πιστικῶς τὰς χεῖρας, καὶ θερμὰ δάκρυα ὕγρανον τὰς πα-
ρειάς τῆς.

Τότε ἡ Ἐλένη παρετήρησεν ἀσκαρδαμικτὴ τοὺς θόλους
τῆς Παναγίας πολὺ μακρὰν. Ἄκτις φωτὸς διερχομένη
μεταξὺ δύο νεφῶν τοὺς ἐχρῦσου. Εἶχε τὴν κεφαλὴν βεβα-
ρυμένην καὶ ὑπερπληρωμένην ἀπὸ ἰδέας συγκεχυμένας,
αἰτινες περιεδινοῦντο ἐντὸς τῆς. Ἦτο βάσανος· ἐπε-
θύμει καλλίτερον νὰ ἐνασχοληται περὶ τῶν Παρισίων, νὰ
ἐπανευρίσκῃ τὴν γαλήνην αὐτῆς περιάγουσα τὰ ἦσυχά
βλέμματά τῆς ἐπὶ τοῦ ὠκεανοῦ τῶν οἰκοδομῶν.

Ποσάκις εἰς παρομοίαν ὄραν τὸ ἀγνωστον τῆς μεγα-
λουπόλεως ταύτης, ἐν τῇ γαλήνῃ ὠραίας ἐσπέρας, τὴν
ἐλίκνιζεν ἀπὸ εὐχάριστον ρεμβασμόν!

Ἐν τοσοῦτῳ οἱ Παρίσιοι ἐνώπιόν τῆς ἐφωτίζοντο ὑπὸ
τοῦ ἡλίου, καὶ τὴν πρώτην πεσοῦσαν ἀκτίνα ἐπὶ τῆς
Παναγίας διεδέχθησαν ἄλλαι, προσβάλλουσαι τὴν
πόλιν. Ὁ δῦων ἥλιος ἀπέδιωκε τὰ νέφη· τὰ τμήματα
ἀπεκαλύφθησαν εἰς ποικιλίαν σκιῶν καὶ φῶτων. Ἐπὶ
τινα στιγμὴν ἅπασα ἡ ἀριστερὰ ὄχθη ἔλαβε χρῶμα λευ-
κόφαιον μολύβδου, ἐνῶ στρογγύλα φῶτα καθίσταν στι-
κτὴν, ὡς δέρμα τίγριδος, τὴν δεξιὰν ὄχθην, ἀνελίσσο-
μένην παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ ὡς γιγαντώδεις δέσμα
ζώου· εἶτα τὰ σχήματα αὐτὰ μετεβάλλοντο καὶ μετατί-
θεντο κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου, ὅστις συναπέ-
φερε τὰ νέφη. Ἐπὶ τῶν χρυσῶν στεγῶν μελαναὶ ὀθόναι
ἐταξιδεύον ὄλαι κατὰ τὴν αὐτὴν φοράν, μετὰ τῆς αὐτῆς
γλυκείας καὶ σιωπηλῆς ὀλισθηρότητος. Μερικαὶ δὲ αὐτῶν,
αἱ μεγαλείτεροι, ἐκολύμβων μὲ τὸ ὑπερήφανον ἦθος ναυ-
αρχίδος, περικυκλουμένης ὑπὸ πολλῶν ἄλλων μικροτέρων
πλοίων, φυλαττόντων τὴν συμμετρίαν τῆς παρατάξεως,
ὡς ἐν καιρῷ ναυμαχίας.

Σκιὰ ἀπειρος, ἐπιμήκης, ἀνοίγουσα στόμα ἐρπετοῦ ἐξε-
τείνετο πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τῶν Παρισίων, τοὺς ὁποίους
ἐφαίνετο ὅτι ἠπείλει νὰ καταφάγῃ. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους
ἐξηφανίσθη καὶ αὕτη εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος, σμικρυ-
θεῖσα σπουδαίως, ὡς εἰ εἶχε μετατραπῆ εἰς σκώληκα.

Τὸ πάθος λοιπὸν ἦτο ὀλέθριον, καὶ ἡ Ἐλένη δὲν ἠδύ-
νατο πλέον νὰ ὑπερασπισθῆ ἐαυτὴν· ἠσθάνετο τὰς δυνά-
μεις αὐτῆς ἐκλιπούσας. Ὁ Ἐρρῖκος ἠδύνατο νὰ τὴν λάβῃ.
Αὕτη παρεδίδοτο. Τότε ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται οἰονεὶ εὐ-
τυχίαν, εὐτυχίαν ἀπειρον, τοῦ νὰ μὴ παλαίῃ πλέον. Διατί
λοιπὸν νὰ ἀρνήται ἀκόμη; Μήπως δὲν εἶχεν ἀρκετὰ πε-
ριμείνει! Ἡ ἀνάμνησις τῆς παρελθούσης ζωῆς τῆς τὴν

ἐπλήρου περιφρονήσεως καὶ ὀργῆς. Πῶς εἶχε δυνηθῆ νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὴν ψυχρότητα αὐτὴν, ἐκ τῆς ὁποίας ἦτο ἄλλοτε τόσο ὑπερήφανος ;

Καὶ ἐπανεβλεπεν ἑαυτὴν νέαν κόρην, ἐν Μασσαλίᾳ, ἐν τῇ ὁδῷ τῶν Petites Mariées, ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ, ἔνθα ἔσυρε τὰ πέδιλά της, εἶτα ἐπανεβλεπεν ἑαυτὴν ὑπανδρευμένην, ψυχράν, πλησίον τοῦ μεγάλου ἐκείνου παιδίου, τὸ ὁποῖον κατεφίλει τοὺς γυμνοὺς πόδας της, καταγινομένη εἰς τὰς φροντίδας ἐναρέτου οἰκοδεσποίνης.

Ἐπανεβλεπεν ἑαυτὴν εἰς ὄλας τὰς ὥρας τῆς ὑπάρξεώς της ἀκολουθοῦσαν τὸ αὐτὸ ἤρεμον βῆμα, τὴν αὐτὴν ὁδόν, ἄνευ ταραχῆς δυναμένης νὰ μεταβάλλῃ τὴν ἡσυχίαν της. Τὸ ὁμοίομορφον δὲ αὐτό, ὁ ἐρωτικὸς αὐτὸς ὕπνος, τὸν ὁποῖον ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον εἶχε κοιμηθῆ, τὴν ὑπερηρέθιζεν. Καὶ ἠδύνατό τις νὰ φαντασθῆ ὅτι ὑπῆρξεν εὐτυχής, μόνον διότι ἔζησε τριάκοντα ἔτη μὲ τὴν καρδίαν ἀναίσθητον, χωρὶς νὰ ἔχη ἄλλο τι ὅπως πληρώσῃ τὸ ἄπειρον τῆς ὑπάρξεώς της, εἰμὴ μόνον τὴν ὑπερηφάνειαν αὐτῆς, ὡς γυναικὸς τιμίας !

Ὅποιοι ἐμπαιγμοὶ ἢ ἀντίστασις αὐτῆς, ἡ μεγάλη αὐτῆς ὑπερευλάβεια διὰ τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ δίκαιον, ἡ ὁποία περιέκλειεν αὐτὴν εἰς τὰς στεῖρας ἀπολαύσεις τῶν θρησκῶν! Ὅχι, ὄχι, ἄρκετόν ἦτο πᾶν ὅ,τι εἶχε πράξει· ἤθελε πλέον νὰ ζῆσῃ καὶ ὡς περιγελῶς φοβερός ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν ἡ φρόνησίς της. Ἀληθῶς ἐδοκίμαζεν οἶκτον. Ἡ φρόνησις αὐτῆς ἡ μωρά, ἥτις καθ' ὄλην τὴν μεμακρυσμένην αὐτῆς ζωὴν δὲν τῇ εἶχε προξενήσει χαρὰν οὐδεμίαν, χαρὰν ἀνταξίαν πρὸς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀπήλαυσε πρὸ μιᾶς ὥρας. Ἦρνεῖτο τὴν πτώσιν αὐτῆς, καὶ εἶχε τὴν ἀνόητον ματαιότητα νὰ πιστεύῃ ὅτι ἤθελε βεβαιώσει οὕτω μέχρι τέλους, χωρὶς ὁ πούς αὐτῆς νὰ προσκόψῃ εἰς τίποτε... Ἦδη πλέον διεκήρυττε τὴν πτώσιν αὐτῆς, τὴν ὁποίαν ἤθελε βεβαιώσει καὶ ἄμεσον. Ὅλη δὲ αὐτῆς ἡ ἐπανάστασις κατέληξεν εἰς αὐτὴν τὴν κυρίαρχον ἐπιθυμίαν νὰ ἐξαφανισθῆ εἰς ἓνα ἐναγκαλισμὸν καὶ νὰ ζῆσῃ ἐν μιᾷ στιγμῇ ὅσον δὲν εἶχε ζήσει μέχρι τοῦδε.

Μόλα ταῦτα ζωηρὰ ἐνδόμυχος θλίψις τὴν κατείχεν, ἐσωτερικὴ πίεσις, μὲ τὴν συναίσθησιν κενοῦ τινος καὶ σκοτεινοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ της. Καὶ ἤρχισε νὰ διαμαρτύρηται· μήπως δὲν ἦτο ἐλευθέρη ; Ἀγαπῶσα τὸν Ἑρρίκον, μήπως ἠπάτα τινά ; Ἀπλῶς διέθετε τὴν τρυφερότητα αὐτῆς, συμφῶνως πρὸς τὴν ἀρέσκειάν της. Ἐπειτα τὸ πᾶν δὲν τῆς ἐπέτρεπε τοῦτο ; Ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ζωὴ αὐτῆς ἐπὶ δύο σχεδὸν ἔτη ; Μήπως τὸ πᾶν δὲν τὴν εἶχε παραλύσει καὶ προδιαθέσει διὰ τὸ πάθος ; Ἡ χρεῖα, ἡ ἀπόλυτος ἐλευθερία, καὶ ἡ μόνωσίς της αὐτή.

Καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἤρχισε νὰ ἐμφωλεύῃ ἐν τῇ καρδίᾳ της, καὶ κατὰ τὰς μακρὰς ἔτι ἐσπερίδας, ὡς διήρχετο μεταξὺ τῶν παλαιῶν της φίλων, τοῦ ἀββᾶ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, τῶν ἀπλοϊκῶν τούτων ἀνθρώπων, ὧν ἡ πίστις τὴν ἐλίκνιζεν. Ἐνεφώλευεν ἀκόμη καὶ ὅταν ἐνεκλείετο, λίαν ἐπιδεξίως ἀποχωριζομένη τοῦ κόσμου, ἐνώπιον τῶν πολυταράχων Παρισίων. Ἐνεφώλευε καθ' ἑκάστην, ὡς ἄκουσθαι ἐπὶ τῶν παραθύρων, παρεδίδοτο εἰς τοὺς ρεμβασμοὺς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἄλλοτε ἠγνόει, καὶ οἱ ὁποῖοι βαθιμῶδον καὶ κατ' ὀλίγον τῇ ἐπέφερον ἀποχύνουσιν· μία ἀνάμνησις τῇ ἐπῆλθεν, ἡ τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης πρωίας τῆς ἀνοιξέως, μὲ τὴν πόλιν λευκὴν καὶ διαυγῆ, ὡς ὑπὸ κρύσταλλον· ἡ ἀνάμνησις τῶν Παρισίων, τοὺς ὁποίους τοσοῦτον ἀμελῶς εἶχε θαυμάσει, ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς μεγάλης αὐτῆς κλίνης, μὲ τὸ βιβλίον ἐρριμμένον ἐπὶ τῶν γονάτων της. Τὴν πρωίαν ἐκείνην ὁ ἔρωξ ἐξεγεύετο ἐν αὐτῇ ὡς φρικίας, τὴν ὁποίαν ἠγνόει ἀκόμη νὰ ὀνομάσῃ, καὶ ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἐνόμιζεν ἑαυτὴν ἰσχυροτάτην.

Σήμερον εὐρίσκειτο ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, ἀλλὰ τὸ νικηφόρον πάθος τὴν εἶχε καταβάλλει, ἐνῶ πρὸ αὐτῆς ὁ ἥλιος δύων ἐπυρπόλει τὴν πόλιν· τῇ ἐφάνη ὅτι μία μόνον ἡμέρα

εἶχε μεσολαβήσει, καὶ ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ καταπόρφυρος ἐσπέρα τῆς προκλητικῆς ἐκείνης πρωίας· καὶ ἐπίστευεν ὅτι αἰσθάνεται ὄλας αὐτὰς τὰς φλόγας πυρπολοῦσας τὴν καρδίαν της.

Ἡ Ἑλένη, λουομένη ὑπὸ τῶν φλογῶν τούτων, παραδιδομένη εἰς τὸ πάθος, ὅπερ τὴν κατεβίβρωσκεν, ἐθεάτο τῶν Παρισίων πυρπολουμένων, ὅτε μικρὰ χεῖρ ἀψαμένη ἐλαφρῶς τοῦ ὄμου της τὴν ἔκαμε νὰ φρικιάσῃ· ἦτο ἡ Ἰωάννα, ἥτις τὴν ἐκάλει :

— Μαμά ! μαμά !

Καὶ ὅταν ἐστράφη :

— Ἄ ! ὠραῖα λοιπόν ! δὲν ἀκοῦς ; δύο ὥρας σὲ φωναίω...

Ἡ μικρὰ, ἐνδεδυμένη εἰσέτι ὡς Ἰαπωνίς, μὲ ὀφθαλμοὺς διαλάμποντας καὶ παρειὰς πορφυρὰς ἐξ ἠδονῆς, δὲν ἔδωκεν εἰς τὴν μητέρα αὐτῆς τὸν καιρὸν νὰ ἀποκριθῆ.

— Ὄρατα μοῦ τὰ κατάφερες ! σὲ ἐζητοῦσα παντοῦ, καὶ εἰς τὸ τέλος εὐρέθη ἡ Παυλίνα, ἡ ὁποία μὲ συνώδευσε ἕως ἐδῶ, χωρὶς αὐτὴν δὲν θὰ ἐτολμοῦσα νὰ ἔλθω.

Καὶ διὰ χαρίεντος κινήματος ἔφερε τὸ πρόσωπον αὐτῆς εἰς τὰ χεῖλη τῆς μητρός της καὶ ἠρώτησεν αὐτὴν, χωρὶς νὰ μεταβάλλῃ τὸν τόνον τῆς φωνῆς της :

— Μὲ ἀγαπᾶς, μαμά ;

Ἡ Ἑλένη τὴν ἐρίλησε, μὲ ἦθος ρεμβῶδες· ἐδοκίμαζεν εἰδὸς τι ἐκπλήξεως καὶ ἀνυπομονησίας, βλέπουσα αὐτὴν νὰ ἐπιστρέψῃ τόσο ταχέως. Εἶχεν ἄρα γε παρῆλθει μία ὥρα, ἀπ' ὅτου εἶχεν ἀναχωρήσει ἐκ τοῦ χοροῦ ; Καὶ ὅπως ἀποκριθῆ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον τὴν ἐβασάνιζεν, εἶπεν· ὅτι εἶχεν ἐλαφρὰν ἀδιαθεσίαν, ὅτι ὁ ἀήρ τὴν ἐζωογόνησε καὶ ὅτι μόνον αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

— ὦ ! μὴ φοβεῖσαι καὶ εἰμαι ἄρκετὰ κουρασμένη, ἐψιθύραμεν ἡ Ἰωάννα. Θὰ καθήσῃς φρόνιμα... ἀλλὰ, μητερίσσει μου, ἐπιτρέπεις δὲ σοῦ ὀμιλῶ ;

Ἐκάθησε πλησίον τῆς Ἑλένης, συσφιγγομένη πλησίον της, εὐτυχῆς ὅτι δὲν τὴν ἐξέδυσαν πάραυτα· ἡ ἐσθὴς αὐτῆς, πεποικιλμένη ἐκ πορφυρᾶς καὶ τὸ ἡμιφόριον αὐτῆς ἐκ πράσινης μεταξῆς, τῇ ἐπροξένουν ἀγαλλίασιν, καὶ ἐκίει τὴν λεπτὴν κεφαλὴν της ὅπως ἀκούῃ νὰ κροταλιζῶσιν ἐπὶ τοῦ μεταυχενοῦ αὐτῆς οἱ κρῖκοι τῶν μικρῶν καρφίδων, αἱ ὁποῖαι τὸ διεπέρων. Τότε σειρά φράσεων ἀλλεπαλλήλων ἤρχισε νὰ ἐξέρχεται τῶν χειλέων της. Τὰ πάντα εἶχε παρατηρήσει, τὰ πάντα εἶχεν ἀκούσει καὶ ἀντιληφθῆ, παρὰ τὸ κτηνώδες αὐτῆς ὕφος, ὅτι δὲν ἠγνόει τίποτε· ἤδη ἠμείβετο, ἐπειδὴ εἶχε παραμείνει φρόνιμος, μὲ τὸ στόμα κεκλεισμένον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀδιαφόρους.

— Ἐεῦρε, μαμά ! ἦτον ἓνας γέρων μὲ ἄσπρη γενειάδα, ὁ ὁποῖος ἐκινούσε τὰ νευρόσπαστα, τὸν παρετήρησα καλὰ ὅταν ἐσηκώθη ἡ αὐλαία. Ὁ μικρὸς Γουιρόνδος ἔκλαιε. Ἄ ! καλέ, μαμά ! Τί ζῶν ! τὸν ἐφοβήσασα πῶς θὰ ἔλθῃ ὁ χωροφύλαξ νὰ τοῦ ρίξῃ νερὸ εἰς τὴν σουπᾶ· τόσο ἀτακτοῦσε, ὥστε τοὺς ἀνάγκασε νὰ τὸν ἀπομακρύνουν καὶ εἰς τὸ δεῖπνον ἀκόμη ἐφώναζεν. Ἡ Μαργαρίτα ἐλέρωσε τὸ φόρεμα τῆς γαλακτοπώλιδος μὲ τὰ γλυκίσματα, καὶ ἡ μαμά της ὅταν τὴν ἐσκοπίζε τῆς ἔλεγε : « ὦ ! τὴ βρώμικη ! » Εἶχε, ἀληθινά, γίνε ἐλεεινή· ἐγὼ δὲν ἔλεγα τίποτε· εὐχαριστοῦμην πολὺ μόνον νὰ τοὺς βλέπω νὰ πέφτουν εἰς τὰ γλυκίσματα. Μαμά, δὲν ἔχουν κακὴν ἀνατροφὴν, αἱ ;

Ἐσιώπησεν ἐπὶ στιγμὴν, ὡς εἰ εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ τινος ἀναμνήσεως. Εἶτα δέ, διὰ σκεπτικῶν ἤθους, ἠρώτησε :

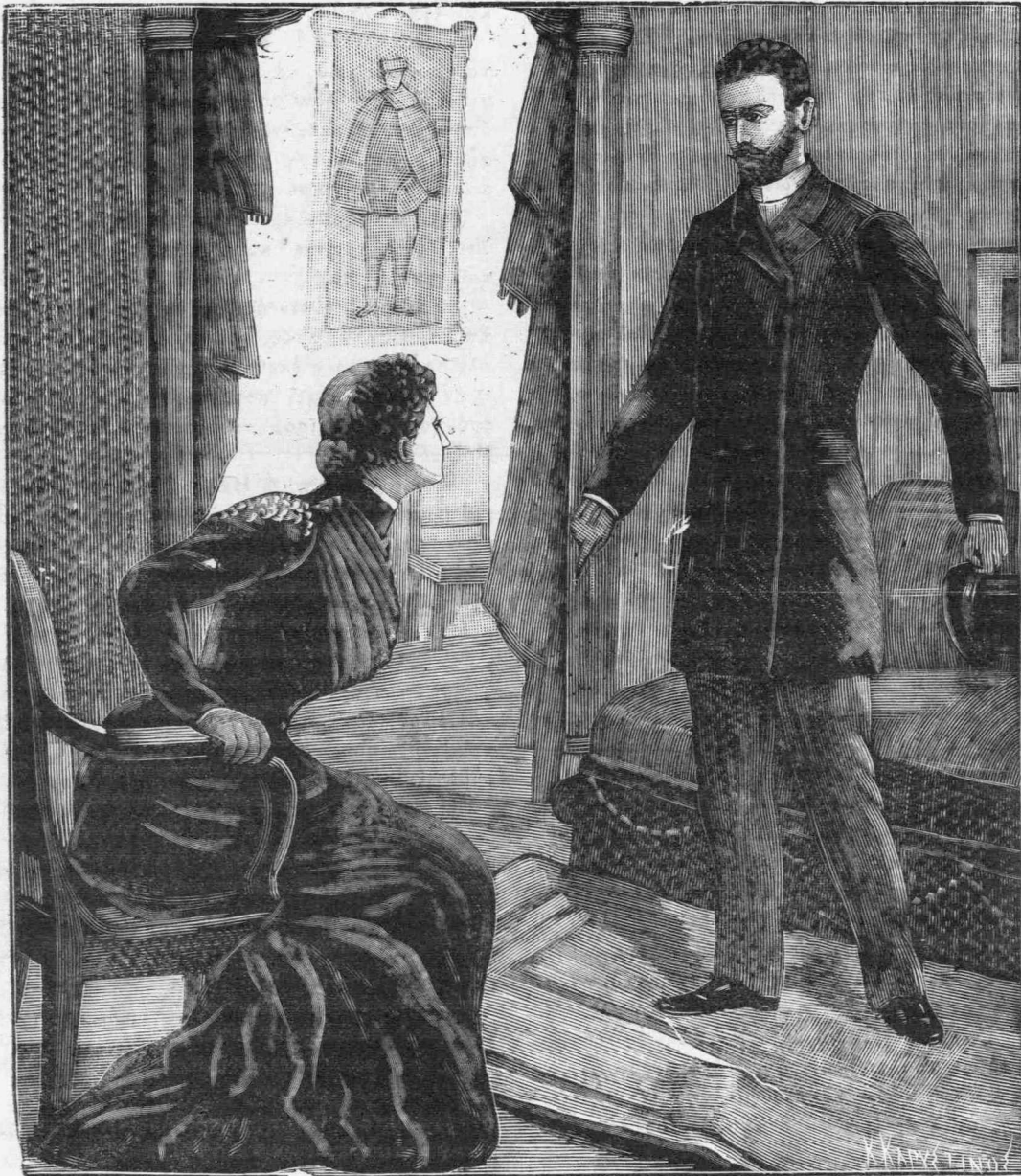
— Πές μου, μαμά, ἔφαγες ἀπὸ ἐκεῖνες τὰς κίτρινας πᾶστας, ποῦ εἶχαν ἄσπρη κρέμαν ἀπὸ μέσα ; ὦ ! ἦσαν πολὺ ὠραῖαι ! ἦσαν λαμπραὶ· εἶχα κρατήσῃ ἐμπρός μου τὸ πιᾶτο ἄρκετὴν ὥραν.

[Ἐπεται συνέχεια].

Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἱατροῦ.

A. MATTHEY

Η ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ

Ἡ Βάλδα, ἐκτείνασα ἰὸν τράχηλον, ἔσυρεν ἐγγύτερον τὸ θρονίον αὐτῆς. (σελ. 442).

Ὁ Λουκιανός, εἰδοποιηθεὶς ὑπὸ ὀρμεμφύτου, ἐδίσταζεν ἀκόμη. Ἄλλ' εἰδομεν ὅτι ἠρεθίζετο εὐκόλως ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ δισταγμῶν· ἐπανάλαβε λοιπὸν ἀποτόμως:

— Ποῦ θέλετε, κυρία, νὰ γείνη ἡ συνομιλία αὕτη;

— Εἰς τὸ δωμάτιόν μου, εἶπεν, εἰμεθα βέβαιοι ὅτι ἐκεῖ δὲν θὰ μᾶς πειράξουν.

— Καλῶς! ἀπήντησεν.

Καὶ προσήνεγκε τὸν βραχίονα εἰς τὴν κόμησσαν.

Πλησίον τοῦ δωματίου τῆς Βάλδας ὑπῆρχε λίαν μικρὰ αἴθουσα, ἢ μάλλον κοιτωνίσκος, χρησιμεύων ὡς δίοδος μεταξὺ τοῦ δωματίου καὶ τῆς κοινῆς τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Δέ Σερζὺ καὶ τῆς Λουκίας αἰθούσης. Τὸ μικρὸν τοῦτο διαμέρισμα, ὑφ' ἐνός καὶ μόνου φωτιζόμενον παραθύρου,

εἶχεν ὡς ἐπιπλα ἀνακλιντήρα διὰ δύο ἀνθρώπους, τεθειμένον ἀπέναντι τοῦ παραθύρου, μικρὸν τραπέζιον καὶ δύο καθέδρας. Ἦτο ἀδύνατον νὰ τεθῶσιν ἐκεῖ τρεῖς ἢ τέσσαρες.

Εἰς τὴν μικρὰν ταύτην αἴθουσαν ᾠδήγησεν ἡ Βάλδα τὸν Λουκιανόν.

Οὐδεὶς ἐγγνώριζε νὰ εἶπῃ ἂν αὕτη ὑπελόγισεν ὅτι, διὰ τὴν δυσχερῆ συνομιλίαν, ἣν ἐμελλον νὰ συνδέσωσιν, ὁ ἐξημμένος νεανίας θὰ εὕρισκετο ἐστενοχωρημένος καὶ βαρέως δυσχεραίνων ἐντὸς τῶν τριῶν τούτων τετραγωνικῶν μέτρων, δυνάμενος μὲν νὰ ἀνορθῶται, ἀλλ' οὐχὶ νὰ περιπατῇ, νὰ βηματίζη καὶ νὰ διασκεδάζη διὰ τῆς κινήσεως τὴν ἀνυπομονησίαν καὶ τὴν ὀργὴν αὐτοῦ. Τὰ νεῦρα αὐτοῦ

ἤδη διηρησμένα ὑπὸ τῆς πρῶτης καταγίδος, ἔμελλον νὰ κατευνασθῶσιν ὡς ἐκ τῆς θέσεως, τῆς ἐλλείψεως διαστήματος καὶ ἀέρος.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι, ἂν ἡ Βάλδα δὲν διενόηθη νὰ ἐπιβάλλῃ αὐτῇ τὸν φυσικὸν τοῦτον καταναγκασμὸν, παρεσκύευσεν ὁμως αὐτῇ πάντα οὕτως, ὥστε νὰ ὑποστῇ οὗτος καταναγκασμὸν ἠθικόν, σκληρότερον ἄλλως καὶ δεινότερον.

Ἐγνωρίζεν, ὑπὸ φοβερᾶς πείρας διδαχθεῖσα τοῦτο, πόσον ὑπερβολικὸν ἦτο τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἡρέμου ταπεινώσεως, εἰς τῆς ὁποίας εἶχεν εἰσδύσει, οὕτως εἶπεῖν, τοὺς μυχοὺς, καὶ εἶχεν ἀποκτήσει τὴν ἐπιδειξιότητα νὰ τραυματίζη δεινῶς καὶ νὰ κτυπᾷ διὰ τῶν φοβερωτέρων κέντρων. Οὐδεὶς ἠδύνατο καὶ κινδυνεύων, νὰ φανῇ ἀγροίκος καὶ βάνουσος, νὰ ἐξαφθῇ κατὰ τῆς ἐλαιώδους ταύτης γυναικός· συνεστέλλετο καὶ τρόπον τινὰ ἐδεσμεύετο ὑπὸ μεγάλης εὐγενείας, καὶ ἴσως ἔπασχεν ὀλιγώτερον ὑπὸ τῆς ἀδικίας ἢν ὑφίστατο, ἢ ὑπὸ τῆς ἀγωνίας, εἰς ἣν κατεδικάσθη.

Ἡ Βάλδα ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, εἶδειε διὰ τῆς χειρὸς καθέδραν τινὰ τῇ Λουκιανῷ, λαβόντι τῆσιν ἀπέναντι αὐτῆς, καὶ ἤρξατο δι' ἡσυχου καὶ βραδείας φωνῆς :

— Πρὸ πάντων, κύριε Λουκιανέ, σὰς παρακαλῶ καὶ πάλιν νὰ ἐνθυμηθῆτε ὅτι δὲν σὰς ὀμιλῶ ἐγὼ· ὅ,τι μέλλω νὰ σὰς εἶπω, θὰ σὰς τὸ εἶπη ὁ πατήρ σας. Δὲν λησμονῶ, ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω ὅτι ἀπέναντι ὑμῶν καὶ τῆς Λουκίας εἶμαι ἀπλῶς ξένη, καὶ ὅτι οὐδὲν μέρος ἐνεργῶν λαμβάνω ὡς πρὸς τὰ πράγματα τὰ ἀφορῶντα ὑμᾶς. Ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ μοὶ ἐπέβαλλε χθές, παρὰ τὰς παρατηρήσεις μου, τὴν ἀκανθώδη ἀποστολήν, τὴν ὁποίαν τὴν στιγμὴν ταύτην ἐκπληρῶ, τὸν παρεκάλεσα σήμερον τὸ πρῶτὸ νὰ μοὶ ὀρίσῃ ἀκριβῶς καὶ σαφῶς τὰς προθέσεις καὶ τὰς σκέψεις του. Τῇ ἐκοινοποίησα ὅτι ἤθελον μᾶλλον νὰ κατευνασθῶ ἢ νὰ ἐξεγείρω τὸ ὕφος τῆς ἐκφράσεως. Τέλος, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦτο τῆς μεσολαβήσεως, τὸ ὅποιον ἀνέλαβον, θὰ μεταχειρισθῶ τὴν δυνατὴν μετριότητα, καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ σὰς συνδιαλλάξω. Θὰ ἤμην δὲ λίαν εὐγνώμων πρὸς ὑμᾶς, ἂν ἐλαμβάνετε τὴν καλοσύνην νὰ ἐνθυμηθῆτε ὅτι εἶμαι γυνὴ καὶ γυνὴ τοῦ πατρὸς σας, καὶ ὅτι εἶμαι ἀπολύτως οὐδετέρα καὶ ἀδιάφορος, ὡς πρὸς τὰ ζητήματα, περὶ τῶν ὁποίων πρόκειται νὰ σὰς ὀμιλήσω.

— Ἀληθῶς, κυρία, ἀπήντησεν ὁ Λουκιανός, ὅστις ἔβλεπεν ἑαυτὸν οὕτω δεδεμένον τὰς χεῖρας ἐκ τῶν προτέρων, ἔχετε νὰ μοὶ ὀμιλήσητε περὶ τόσων δυσἀρέστων καὶ σκληρῶν πραγμάτων, ὥστε παρεσύρθητε εἰς τὸσαύτην ρητορικὴν προεισαγωγὴν!

— Ὡ! εἶπεν ἡ Βάλδα, ἐνισχύω μᾶλλον τὸν ἑαυτὸν μου ἐναντίον τῶν ἰδίων μου φόβων· ὄχι, ὄχι, δὲν ἔχω, δόξα τῇ Θεῷ, νὰ σὰς διαβιάσω σκληροὺς λόγους. Ἀλλὰ τὸ ἀντικείμενον τῆς ὀμιλίας εἶνε αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τόσο λεπτόν!...

Παρετήρησε τὸν Λουκιανόν, ὅστις τὴν φορὰν ταύτην ἐτήρησε σιωπὴν. Ἐξηκολούθησε δέ :

— Ὅτε χθές ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ ἤλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μου, συνωδεύετο ὑπὸ τοῦ κυρίου Δὲ Μοζιρόν. Ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν ἐνόμισεν ὅτι ὤφειλε νὰ τῇ παραπονεθῇ!...

— Περὶ τίνος;

— Περὶ ὑμῶν.

— Ἄ! ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν παρεπονέθη περὶ τοῦ τοῦ ἐνώπιον τοῦ πατρὸς;... Καὶ τί τῇ ἀπεκρίθη ὁ πατήρ;

— Ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἐτηρήσατε ἀπέναντι αὐτοῦ τὸ ἀπαιτούμενον σέβας· ἐβεβαίου δὲ ὅτι ἢ πρὸς αὐτὸν συμπεριφορὰ σας ἦτο προκλητικὴ καὶ προσβλητικὴ...

— Καὶ ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν δὲν εἶνε ἀρκετὰ μέγας διὰ νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τοὺς ἄλλους τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας; Καὶ τί ἠδύνατο νὰ παρατηρήσῃ ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ ἐπὶ τῶν μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ διαφορῶν;

— Ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν τὴν ὄραν αὐτὴν εἶνε οἰκεῖος τοῦ κυρίου Δὲ Σερζὺ.

— Ἄν ἦτο μόνος οἰκεῖος αὐτοῦ, ὑπέλαβε ζωηρῶς ὁ Λουκιανός, θὰ συνεκράτου ἀπέναντι του τὰ αἰσθήματά μου, οἷα δῆποτε καὶ ἂν ἦσαν, διὰ νὰ μὴ τῇ ἀποδείξω ποτὲ αὐτὰ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς μου, καὶ θὰ περιοριζόμην εἰς τὸ νὰ φέρωμαι καταλλήλως. Ἀλλ' ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν διετείνεται ὅτι εἶνε ἄλλο τι, ἐκαυχᾶτο ὅτι θὰ γείνη μετ' ὀλίγον γαμβρὸς τοῦ κυρίου Δὲ Σερζὺ.

— Νομίζω ὅτι δὲν ἐκαυχᾶτο, εἶπεν ἡσυχῶς ἡ Βάλδα, καὶ ἔχει ἀληθῶς τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ πατρὸς σας.

— Κάλλιστα! ἀλλὰ πρέπει διὰ νὰ γείνη γαμβρὸς τοῦ πατρὸς μου, νὰ γείνη σύζυγος τῆς ἀδελφῆς μου· νομίζω δὲ ὅτι ἤδη τὸ πρᾶγμα ἀφορᾷ καὶ ἐμέ, καὶ κάμνω, ὅπως μοὶ ἀρέσκει, νὰ αἰσθανθῇ καὶ νὰ ἐννοήσῃ ὁ μνηστὴρ αὐτὸς ὅτι, ἂν ἔχη τὸν πατέρα ὑπὲρ αὐτοῦ, θὰ ἔχη κατ' αὐτοῦ τὸν ἀδελφόν.

— Ἄ! ἰδοὺ ἀκριβῶς τὸ λυπηρὸν, ἀπήντησεν ἡ Βάλδα· ὑμεῖς ἐξανίστασθε κατὰ τῆς θελήσεως καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ πατρὸς σας;

— Κυρία, εἶπεν ὁ Λουκιανός, ἐξαιρῶ τὸν πατέρα μου ἀπὸ τοῦ ζητήματος. Ἐνδιαφέρομαι καὶ ἐνδιαφέρομαι ἀποκλειστικῶς πρὸς ἐκείνον, πρὸς τὸν ὅποιον δὲν ὀφείλω ὑπακοήν, οὐδὲ σέβας, πρὸς τὸν ὅποιον μᾶλλον ὀφείλω περιφρόνησιν καὶ μῖσος· — ἐνδιαφέρομαι διὰ τὸν κύριον Δὲ Μοζιρόν!

Ἐὰν ἦτο μόνη ἡ Βάλδα, ἤθελε ρίψει κραυγὴν χαρᾶς καὶ θριάμβου, ἤδη ὁμως, τὴν κραυγὴν μετέβαλεν εἰς κραυγὴν τρόμου καὶ ἀμηχανίας.

— Ἄ! Θεέ μου! εἶπεν αὐτὴ, ἐνοῦσα τὰς χεῖρας ἄνωθεν τοῦ μετώπου, ὁ κίνδυνος αὐτός, αὐτὸ τὸ δυστύχημα πρέπει ν' ἀποσοβῆθῃ.

— Συγγνώμην, κυρία, τὴν διέκοψεν ὁ Λουκιανός μετὰ ζωηρότητος, τὸ νὰ παρέμβητε μεταξὺ τοῦ πατρὸς μου καὶ ἐμοῦ, ἴσως τὸ ἠννόουν, ἀλλὰ μεταξὺ ἐμοῦ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, οὔτε εἰς ὑμᾶς, οὔτε εἰς τὸν πατέρα μου, οὐδὲ εἰς οὐδένα ἄλλον ἤθελον τὸ ἐπιτρέψῃ!

Ἡ Βάλδα ἔβλεπε μετ' εὐχαριστήσεως ἐνδομύχου τοποθετούμενον τὸν ἐχθρὸν ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅπου αὐτὴ ἤθελεν· ἀλλὰ δὲν ἤρκει τοῦτο. Ἐπρεπε νὰ ἐπισπεύσῃ τὸ πρᾶγμα, ἔπρεπε, ἐντὸς τῆς ἡμέρας, ἢ συνάντησις τοῦ Λουκιανοῦ μετὰ τοῦ Μοζιρόν νὰ πραγματοποιηθῇ. Ἀλλως τε, ὁ Λουκιανός, καὶ ἠννοεῖ καλῶς τοῦτο, δὲν εἶχεν ἀνάγκην παροτρύνσεως.

Ἀκούουσα αὐτὸν ν' ἀπορρίπτῃ μετὰ σταθερότητος πᾶσαν ἐπέμβασιν, μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Μοζιρόν, προσποιήθη μέγιστον τρόμον.

— Ἄ! μὴ ὀμιλεῖς οὕτως! ἐκραύγασε. Διὰ νὰ παρέμβω, κυρίως διὰ νὰ ἐμποδίσω τὴν φοβερὰν ταύτην συμπλοκήν, εἶμαι ἐδῶ, καὶ σοὶ ὀμιλῶ ἐν ὀνόματι τοῦ πατρὸς σου. Τὸ ἐσκέφθης καλῶς; ὁ κύριος Μοζιρόν, τὸ ὑπεσχέθη, θ' ἀποφύγῃ παντὶ σθένει πᾶσαν φιλονεικίαν μετ' ὑμῶν· θὰ θελήσετε τάχα νὰ τὸν προκαλέσητε ὑμεῖς;

— Καὶ διὰ τί ὄχι, σὰς παρακαλῶ;

— Διὰ τί; ἀλλὰ, δυστυχῆ, ἡ ἀφοβία σου θὰ ἦτο παρὰφροσύνη! διότι ὁ κύριος Μοζιρόν, παρὰ σοῦ προκληθεὶς, θὰ εἶχε τὴν ἐκλογὴν τῶν ὄπλων· θὰ ἐξέλεγε τότε τὸ πιστόλιον, καὶ γνωρίζεις τὴν ἐπιτηδειότητα καὶ τὴν ἀνδρίαν του!

— Ἀποκαλεῖτε τοῦτο ἀνδρείαν; εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Λουκιανός.

— Δὲν γνωρίζω. Ἐγὼ εἶμαι γυνὴ, ἐπανάλαβεν ἡ Βάλδα, καὶ ἐπαναλαμβάνω ἀπλῶς, ὅ,τι ἤκουσα παρὰ τοῦ κυρίου Δὲ Σερζὺ.

— Ἀληθῶς; ὁ πατήρ μου ἀποθαυμάζει καὶ κατὰ τοῦτο τὸν κύριον Μοζιρόν;

— Δὲν θέλω ν' ἀντιλέξω πρὸς ὑμᾶς καὶ νὰ σὰς παρορ-

γίω, κύριε Λουκιανέ, ἀλλ' εἶνε ἀληθές, ὅτι ὁ κύριος Δὲ Σερζύ δὲν σκέπτεται ὡς ὑμεῖς καὶ ὅτι ἐκτιμᾷ εἰς ἄκρον τὸν κύριον Δὲ Μοζιρόν. Ἄν δὲν εἶχεν οὕτω, θὰ τῷ εἶδιδε τὴν κόρην του;

— Ἐκτιμᾷ τὸ ὑποκείμενον αὐτό! θὰ πιστεῦν ἴσως ὅτι εἶνε χρυσὸς ἀνὴρ;

— Ἀναμφιβόλως· καὶ ἡ ἀπόδειξις ὅτι παρέλαβε συνεταῖρον εἰς ὑπόθεσιν, εἰς ἣν κατέθεσε πᾶσαν τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, καὶ εἰς ἣν ὁ κύριος Μοζιρόν θὰ καταβάλλῃ πᾶσαν τὴν περιουσίαν τῆς ἀδελφῆς σας.

— Τί μοι λέγετε; ἀνέκραξεν ὁ Λουκιανὸς ἀναπηδῶν· ἀλλὰ τότε δὲν πρόκειται μόνον τὴν εὐδαιμονίαν τῆς ἀδελφῆς μου νὰ προστατεύσω ἐναντίον τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν τιμὴν τοῦ πατρός μου! Ὡ! ποῖαν ἄβυσσον διαβλέπω! Διατί ὁ πατήρ μου δὲν μοι τὸ εἶπε; θὰ τῷ παρέδιδα πᾶν ὅ,τι ἔχω· ἡ ἀδελφή μου, ἡ ὁ σύζυγος τὸν ὁποῖον ἐπιθυμῶ διὰ τὴν ἀδελφήν μου, καὶ ὅστις εἶνε πλούσιος, θὰ τῷ ἄφινε τὴν προῖκα ἅπασαν τῆς Λουκίας μάλλον, παρὰ ν' ἀνεχθῆ νὰ παρασύρεται καὶ νὰ ὑποταχθῆ εἰς ὅ,τι εἰς Μοζιρόν ἀποκαλεῖ «ἐπιχειρήσιν»!

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ἡσυχάσατε! εἶπεν ἡ Βάλδα. Ὅπως δὴποτε εἶνε ἀργά, διότι ὁ κ. Δὲ Σερζύ ὑποχρεώθη ἤδη καὶ διὰ τοῦ λόγου του καὶ διὰ τῆς ὑπογραφῆς του.

— Ἄ! θὰ τὸν ἀπαλλάξω ἐγώ, ἀνέκραξεν ὁ Λουκιανός, κτυπῶν τὸν πόδα μὲ ὀρμὴν.

— Θὰ τὸν ἀπαλλάξῃτε; καὶ πῶς;

— Φονεύων τὸν Μοζιρόν, ἢ καὶ παρ' αὐτοῦ φονευόμενος· θὰ ἦνε τὸ ἴδιον.

— Ἀλλὰ, Θεέ μου θὰ φονευθῆτε σεις!

— Ἔστω· τόσον τὸ καλλίτερον! ὁ πατήρ μου δὲν θὰ δύναται πλέον, πιστεύω, νὰ κάμῃ γαμβρόν καὶ συνεταῖρόν του τὸν φονεὰ τοῦ υἱοῦ του!

Ὁ Λουκιανὸς ἠγέρθη ἀποτόμως, καὶ προχωρῶν βῆμα πρὸς τὴν θύραν,

— Χαίρετε, κυρία, πιστεύω, ὅτι οὐδὲν ἔχομεν πλέον νὰ εἴπωμεν.

Ἄλλ' ἡ Βάλδα δὲν εἶχεν εἰπεῖ πᾶν ὅ,τι ἤθελε, καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰ γόνατα πρὸ τῆς θύρας μὲ χεῖρας τεταμμένας.

— Κύριε Λουκιανέ!... ἀκούσατέ με, οἰκτῶ φερόμενος! Ὅχι, δὲν εἶπον πᾶν ὅ,τι ἐπεθύμουν νὰ σᾶς εἴπω. Ἀλλὰ μοι λέγετε πράγματα τόσον φοβερά, ὥστε ἔχασα καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν μνήμην. Ἀκούσατέ με! δὲν ὀμιλῶ πλέον περὶ τοῦ πατρός σας. Νομίζετε ὅτι τὴν σώζετε προσβάλλων τὸν κύριον Δὲ Μοζιρόν; τούναντίον, τὴν ἐκθέτετε!

— Ἄ! πῶς τοῦτο;

— Ὁ κύριος Δὲ Σερζύ γνωρίζει τὸν ἔρωτα τοῦ κυρίου Ροβέρτου πρὸς τὴν Λουκίαν, καὶ εἶνε μάλιστα ὠργισμένος σφόδρα, διότι ἐτηρήσατε τοῦτο μυστικὸν πρὸς αὐτόν... Μὴ μὲ διακόπτετε!... τὸ νὰ γνωρίζῃ δὲ τούτο ὁ κύριος Δὲ Σερζύ εἶνε μὴδέν, ἀλλ' ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν τὸ γνωρίζει ἐπίσης, καὶ διὰ τοῦτο προσέβαλε τὸν κύριον Ροβέρτον. Ἐὰν τὸν προσβάλετε ὑμεῖς, διότι ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς ἀδελφῆς σας, τότε ἐν μόνον τὸν ἐνδιαφέρει νὰ πράξῃ μετ' ἀτυχῆ τοιαύτην μονομαχίαν, ὅπως δικαιολογηθῆ, νὰ κατηγορηθῆ, νὰ συκοφαντηθῆ, ἀνθέλετε, τὴν Λουκίαν, τὸν κύριον Ροβέρτον καὶ ὑμᾶς.

— Θὰ πράξῃ τότε ὁ ἀνθρωπος αὐτός, ὁ τόσον ἐντιμὸς! μίαν λαμπρὰν ἀτιμίαν. Ἄλλ' ἔστω! ἐὰν τῷ ζητήσω ἔριδα, δὲν θὰ τὸ πράξω ὡς λέγετε, διότι ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς ἀδελφῆς μου. Ἔστέ ἡσυχος· θὰ φροντίσω ὥστε ἡ Λουκία νὰ μὴν ἀναμιχθῆ ποσῶς εἰς τὴν ἔριδα ταύτην. Αὐτὰ εἶνε ὅλα· δὲν ἔχει οὕτω, κυρία;

— Ὅχι! ὄχι! μίαν ἀκόμη λέξιν! Ἐὰν ἐπιμένῃτε ἀψηφῶν τὸν κύριον Μοζιρόν, εἰξεύρετε ποῦ δύνασθε νὰ ὠθήσῃτε τὸν πατέρα σας; Νὰ φανερώσῃ τὰ πάντα εἰς τὴν ἀδελφήν σας! Μάλιστα νὰ τῇ εἴπῃ τὰς προθέσεις σας, ποῖον κίνδυνον περιφρονεῖτε πρὸς χάριν τῆς, καὶ τίνι τρόπῳ

θὰ ἀποθάνῃτε· καὶ τότε, διὰ νὰ προλάβῃ, διὰ νὰ σᾶς σώσῃ ἡ Λουκία, θὰ συγκατατεθῆ νὰ νυμφευθῆ τὸν κύριον Δὲ Μοζιρόν· καὶ ὅμως εἶπε, τὸ γνωρίζετε, ὅτι προτιμᾷ τὸν θάνατον· σκεφθῆτε ἐπὶ τούτῳ, κύριε.

— Νὰ σκεφθῶ;... εἶπεν ὁ Λουκιανός ἐκτὸς ἑαυτοῦ, σκέπτομαι ὅτι θὰ προλάβω τὸν πατέρα μου μὴ ἀναβάλλων οὐδ' ἐπὶ ἡμέραν οὐδὲ ἐπὶ ὥραν, ὅπως θέσω ἀνυπέρβλητον ἐμπόδιον μετὰ τοῦ Μοζιρόν αὐτοῦ καὶ τῶν συγγενῶν μου· πρὸς τοῦτο πιστεύω, κυρία, ὅτι ὅλα τὰ ἐπιχειρήματά σας ἐξηντλήθησαν.

— Ὡ, ναί, ὡς καὶ αἱ δυνάμεις μου, εἶπε μὲ ἀσθενῆ φωνὴν ἡ Βάλδα, ἀφίνουσα νὰ πέσωσιν αἱ χεῖρές της κατὰ μῆκος τοῦ σώματός της. Ἄ! ἔπραξα πᾶν ὅ,τι ἠδύναμην.

— Ἀλήθεια! εἶπεν ἐξερχόμενος ὁ Λουκιανός, καὶ σοὶ ὑπόσχομαι ἂν λάβω καιρὸν νὰ ὀμιλήσω περὶ τούτου εἰς τὸν πατέρα μου.

— Τί σημαίνει; εἶπεν ἡ Βάλδα ἀφ' οὗ οὐδὲν ἐπέτυχαι...

Ὁ Λουκιανός εἶχεν ἤδη ἐξέλθει, καὶ τὸν ἤκουε μακρυνόμενον μὲ βῆμα ἐσπευσμένον.

— Καὶ ἐν τούτοις, πιστεύω, εἶπεν ἐκείνη μειδιδῶσα, ὅτι ἐπέτυχαι εἰς ὅλα! Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς Μοζιρόν πῶς θὰ διαφύγῃ πάντα ταῦτα;

ΛΗ'

Τὸ παιγνίδιον τοῦ Ἐκαρτέ.

Ὁ Μοζιρόν εἶδε μετ' ἐκπλήξεως καὶ φόβου τὸν Λουκιανὸν μακρυνόμενον μετὰ τῆς Βάλδας. Ἀνήσυχος καὶ τεταραγμένος ἠγνόει τί ἔπρεπε νὰ πράξῃ· εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς αἰθουσῶν τινα τοῦ ἰσογείου, ὅπου τέσσαρες τῶν προσκεκλημένων, καθήμενοι πρὸ τραπέζης, ἔπαιζον ἔκαρτέ.

Ὁ Μοζιρόν ἦτο ἐκ φύσεως παίκτης, καὶ τὰ χαρτὰ τὸν εἰλκυον. Ἐπαιξε καὶ ἔχασε εἰκοσάδα λουδοβικίων.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπεν ὁ παίκτης, εἶμαι ἀδέξιος· λάβετε τὴν θέσιν μου, κύριε Δὲ Μοζιρόν.

Ὁ Μοζιρόν κατ' ἀρχὰς ἠρνήθη, ἀλλ' εὗρισκε καὶ αὐτὸς ὅτι ὁ σύντροφός του ἦτο μάλλον ἀδέξιος ἢ ἀτυχής. Ἐνῶ αὐτὸς ἦτο δεξιώτατος καὶ ἔλαβεν εἰς χεῖράς του τὰ χαρτὰ. Τοῦτο ὅπως δὴποτε θὰ τὸν ἀπησχόλει ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας. Ἐκέρδισεν ἀλληλοδιαδόχως τετράκις, οἱ ἀντίπαλοί του ἀντεκατέστησαν ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ἀλλ' οὗτος τοὺς ἐκτύπησε τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Εἶχεν ἐνώπιόν του χίλια πεντακόσια φράγκα εἰς χρυσὸν καὶ τραπεζογραμμάτια· ἤρχισεν ν' ἀδημονῆ καὶ ὁ ἴδιος διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του.

— Ἀρκεῖ, καταθέτω τὰ ὄπλα! εἶπε γελῶν ὁ τελευταῖος ἀντίπαλός του, κατὰ τὸ τέλος τοῦ τετάρτου παιγνιδίου.

Καὶ ἠτοιμάσθη νὰ ἐγερθῆ.

— Ὡ! κύριε, τῷ εἶπε ζωηρῶς ὁ Μοζιρόν, ἐπιτρέψατέ μοι, παρακαλῶ, νὰ σᾶς κάμω τὴν ἀνταπόδοσιν· μὴ μὲ ἀναγκάσῃτε ν' ἀναχωρήσω συναποφέρων τὰ κέρδη μου, παρὰ τὴν θέλησίν μου.

— Ἐὰν ἔχῃ τις ἐκ τῶν κυρίων τὸ θάρρος νὰ ἐξακολούθῃσῃ; εἶπεν ὁ παίκτης.

— Ἐ! εἶπεν ἄλλος τις, ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν εἶνε τόσον ἰσχυρός!... δὲν εἶνε τόσον διασκεδαστικὸν νὰ χάνῃ τις.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Μοζιρόν, σᾶς παρακαλῶ!...

— Παιζῶ ἐγώ, εἶπε μὲ φωνὴν ἡρεμον, εἰσερχόμενός τις. Ἦτο ὁ Λουκιανός.

Ὁ παίκτης, ὅστις ἔχασεν, ἠγέρθη καὶ παρεχώρησε τὴν θέσιν του εἰς τὸν Λουκιανόν, ὅστις ἐκάθησεν.

Ὁ Μοζιρόν τὸν ἔβλεπεν, ἀφωνος, ὠχρὸς καὶ κατὰ-πληκτος.

— Μ'εὔνοεῖ πολὺ ἡ τύχη, ἐψέλλισε, καὶ δὲν ἐπεθύμουν...

— Πῶς, εἶπεν ὁ Λουκιανός, ἤκουσα νὰ προσφέρητε εἰς τοὺς κυρίους τούτους ἀνταπόδοσιν!

— Εἰς αὐτοὺς ναί, ἀλλ' ἔχω καὶ κεφαλαλίαν, καί...

— Καὶ ἀρνείσθε νὰ παίξητε μαζί μου, κύριε Δέ Μοζιρόν;

— Ὅχι βεβαίως, ὄχι! εἶπεν ὁ Μοζιρόν, ὑποκύπτων.

— Ἐκερδίσατε, εἶπεν ὁ Λουκιανός, χίλια πεντακόσια φράγκα τὰ κρατῶ.

Ἐξήγαγε τοῦ χαρτοφυλακίου του τρία τραπεζογραμμάτια τῶν πεντακοσίων φράγκων καὶ τὰ ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἐπαιξαν ὁ Μοζιρόν ἐκέρδισε.

— Παίζω καὶ τὰς τρεῖς χιλιάδας, εἶπεν ἡσύχως ὁ Λουκιανός.

Ὁ Ἰδρῶς ἔρρεεν ἐκ τοῦ μετώπου τοῦ Μοζιρόν· πᾶσαν τὴν ἐπιτηδειότητά του κατέβαλεν, ὅπως κατωρθῶσιν νὰ χάσῃ· ἀλλ' ἡ τύχη, ἀκαμπτos, τὸν κατεδάρνε μὲ καταχθόνιον ἐπιτυχίαν· μάτην ἀπεχώριζε τὰ κατὰλληλα χαρτῖα· τῷ ἤρχοντο ἄλλα.

Ἐκέρδισε πάλιν.

— Παίζω καὶ τὰς εἴς χιλιάδας, εἶπεν ὁ Λουκιανός ἀπαθῶς.

Ὁ Μοζιρόν εἶχε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του νέφος· οἱ δύο ἀντίπαλοι δὲν ἐπρόφερον ἄλλας λέξεις, εἰμὴ τὰς ἀναγκαιούσας διὰ τὸ παιγνίδιον.

Οἱ παριστάμενοι ἀσθμαίνοντες καὶ προσεκτικοὶ ἐσιώπων· ὑπῆρχεν ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ἐκείνῃ εἶδος τι ἀγωνίας· ἤσθάνετό τις ὅτι τὸ παιγνίδιον ἐκεῖνο δὲν ἦτο ἀπλοῦν χαρτοπαίγνιον· ἡ φοβερὰ τύχη του δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν Μοζιρόν· ἐπέτυχεν ἐν τούτοις εἰς τὸ τρίτον αὐτὸ παιγνίδιον νὰ διευθετήσῃ τὰ χαρτῖα οὕτως, ὥστε νὰ χάσῃ· ὁ Λουκιανός εἶχε τρεῖς ἀριθμούς, ἀλλ' οὗτος εἶχε τέσσαρας.

Ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ ὁ Μοζιρόν τὰ χαρτῖα.

Ἐδῶσε τὰ χαρτῖα καὶ ἀνέστρεψε τὸν ρῆγα.

Τότε ὁ Λουκιανός ἔθεσε τοὺς δύο ἀγκῶνάς του ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὴν σιαγόνα ἐπὶ τῶν χειρῶν του καὶ παρατηρῶν ἀτενῶς τὸν Μοζιρόν ἐκφρονα ὄντα,

— Κύριε Δέ Μοζιρόν, τῷ εἶπε, χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τὴν φωνὴν καὶ μὲ τὸν ἀπλούστερον τρόπον, εἶχον ἀκούσει ὅτι κλέπτετε παίζων, δὲν τὸ ἐπίστευσα· βλέπω ἤδη ὅτι κλέπτετε τῷ ὄντι, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ ἀνεχθῶ, τοῦλάχιστον εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην!

Καὶ χωρὶς νὰ ἐγερθῇ τῷ ἔρριψε τὰ χαρτῖα κατὰ πρόσωπον.

Ὁ Μοζιρόν ἀνεπήδησεν ἀφίνων κραυγὴν ὑπόκωφον.

Ἐθεσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ ὅταν τὰς ἀπεμάκρυνεν οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξήρχοντο τῆς κόγχης των, ἦτο πελιδνός.

Ἐπεκράτησε στιγμὴ φρικώδους σιγῆς.

Ὁ Μοζιρόν εἶπεν ἐπὶ τέλους μὲ φωνὴν πνιγομένην:

— Κύριε... μὲ προσεβάλετε θανασίμως...

— Πράγματι! εἶπε μὲ εἰρωνικὸν μειδίαμα ὁ Λουκιανός καθήμενος πάντοτε.

— Ἡ προσβολὴ αὕτη... ἀπαιτεῖ αἷμα.

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς ἱκανοποιήσω, εἶπεν ὁ Λουκιανός μὲ τὸν αὐτὸν ἤρεμον ἤχον τῆς φωνῆς.

— Θὰ κτυπηθῶμεν μὲ τὸ πιστόλιον... εἶπεν ὁ Μοζιρόν.

— Βεβαίως!

— Θὰ κτυπηθῶμεν μὲ πιστόλια εἶπεν, ὁ Μοζιρόν καὶ πᾶς ἄλλος ἐκτὸς ὑμῶν μετὰ δώδεκα ὥρας, θὰ ἦτο νεκρός.

— Ἀληθῶς! εἶπεν ὁ Λουκιανός, πᾶς ἄλλος ἐκτὸς ἐμοῦ!... ἀλλ' ἐγώ;...

— Σεῖς κύριε, σεῖς θὰ ζητήσητε συγγνώμην.

— ὦ! δὲν τὸ πιστεύω!

— Εἶμαι περὶ τούτου βέβαιος!

— Συγχωρήσατε νὰ σὰς βεβαιώσω ὅτι ὄχι!

— Καὶ ἡ βεβαιότης μου εἶνε τοιαύτη, ἐπανέλαβεν ὁ Μοζιρόν, τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἐστερεοῦτο ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὥστε ἀπαιτῶ, πᾶν ὅ,τι συνέβη ἐνταῦθα, νὰ μὴ διαδοθῇ πέραν τοῦ δωματίου τούτου. Οἱ τέσσαρες οὗτοι κύριοι, ὧν ἓνα μόνον προσωπικῶς γνωρίζω, θὰ θελήσωσι νὰ γείνωσι μάρτυρές μας.

— Δέχομαι μάρτυράς μας εὐχαρίστως τοὺς κυρίους τούτους, ὅτινες πάντες εἶνε φίλοι μου.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ τοῖς συστήσω ἐχεμύθειαν, εἶπεν ὁ Μοζιρόν, καὶ τοὺς παρακαλῶ νὰ μὴν ἐκπλαγῶσι, ἂν ἔνεκα τῆς ἀφορμῆς, τὴν ὁποίαν ἀνέφερον, θεωρῶν ἑαυτὸν ὡς ξενιζόμενον ὑπὸ μόνου τοῦ κυρίου Δέ Σερζύ, δὲν ἐξέρχομαι πάραυτα. Δὲν θὰ μείνω καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ἀλλὰ πρὸς ἀποφυγὴν διαδόσεων, θὰ μείνω τὸ ἐσπέρας μόνον.

— Αὐτὸ ἀποβλέπει ὑμᾶς, κύριε, εἶπε περιφρονητικῶς ὁ Λουκιανός ἐγειρόμενος. Κάμετε τὸ ἐσπέρας τοῦτο πᾶν ὅ,τι σὰς ἀρέσκει. Ἐγὼ δὲν ἐνδιαφέρομαι παρὰ περὶ τοῦ ὅτι πρέπει νὰ μονομαχήσω μεθ' ὑμῶν αὐριον τὸ πρωτ.

— Θὰ ἴδωμεν ἂν θὰ μονομαχήσητε!

— Θὰ τὸ ἴδητε!

ΛΘ

Ὁ Μοζιρόν δὲν ἐπανευρίσκει πλέον τὴν πιστὴν συνεταξίον του.

Ὁ Μάξιμος Δ' Ἀνζέν, ἐκεῖνος τῶν παρεστῶτων, ὅστις ἐγνωρίζε τὸν Μοζιρόν, εἶπε λέξιν τινα εἰς τὸν γείτονά του, συγκατατεθέντα νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς τοῦ Μοζιρόν μετ' αὐτοῦ. Οἱ δύο ἄλλοι, ὡς εἰκός, ἔμελλον νὰ χρησιμεύσωσι ὡς μάρτυρες τοῦ Λουκιανοῦ.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Μοζιρόν διηυθύνετο μετὰ πλαστῆς ἀδιαφορίας πρὸς τὴν θύραν,

— Δὲν θὰ μὰς δώσητε καμμίαν ὁδηγίαν; τὸν ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος Δ' Ἀνζέν.

— Θὰ κτυπηθῶ μὲ πιστόλιον, ἰδοὺ τὸ πᾶν, εἶπε στραφεῖς ὁ Μοζιρόν. Ὡς πρὸς τὰ ἄλλα!...

Ἐξῆλθε ποιῶν διὰ τῆς χειρὸς κίνημα, ὅπερ ἐδήλου: Συμβιβάσατέ τα ὅπως θέλετε· αἱ λεπτομέρειαι μονομαχίας, ἧτις δὲν θὰ λάβῃ χώραν, μοι εἶνε ἀδιάφοροι!

Ἐν μόνον ἐσκέπτετο, νὰ ἐπανεῦρῃ τὴν Βάλδαν.

Ἄλλ' ὁ Λουκιανός ἔμεινεν· καὶ ἀπευθυνόμενος μὲ ὕφος σοβαρὸν πρὸς τοὺς μάρτυρας:

— Ἐγώ, κύριοι, εἶπε, θεωρῶ πολὺ πλέον σπουδαίαν τὴν μονομαχίαν, ἧτις μεταξὺ μας συνεφωνήθη, παρ' ὅτι φαίνεται νὰ τὴν ἐκλαμβάνῃ ὁ κύριος Μοζιρόν. Ὁ ἀντίπαλός μου, ἔσχε ὡς ἦτο δίκαιον τὴν ἐκλογὴν τοῦ ὄπλου καὶ σὰς ἀφίνει νὰ κανονίσῃτε τὰ λοιπὰ. Νομίζω ὅτι ἐπιτρέπεται καὶ εἰς ἐμὲ νὰ εἶπω τίνι τρόπῳ ἐννοῶ ἡ μονομαχία νὰ γείνη· θέλω νὰ ἰστάμεθα εἰς εἰκοσιπέντε βημάτων ἀπόστασιν μὲ τὴν ἐλευθερίαν νὰ προβῇ ἕκαστος πέντε βήματα καὶ νὰ πυροβολήσῃ κατ' ἀρέσκειαν. Αὐριον εἰς τὰς εἴς ἡ μονομαχία δύναται νὰ λάβῃ χώραν. Ὁ χορὸς θὰ διαρκέσῃ ἴσως μέχρι τῆς τετάρτης· ἡ ἰδιαιτέρη ἀμαξοστοιχία θὰ διέλθῃ εἰς τὰς τρεῖς, διότι ἡ τακτικὴ δὲν διέρχεται τοῦ σταθμοῦ παρὰ εἰς τὰς τέσσαρας καὶ ἡμισυ. Εἰς τὰς εἴς πάντες θ' ἀναπαύονται, κύριοι καὶ ὑπηρέται· ὑπάρχει ἐδῶ πλησιέστατα τῆς ἐπαύλεως, ὅπισθεν τῶν δένδρων ἐκείνων, οἰκόπεδον ἤδη καινὸν ὅπως ἄλλοτε ἦτο τὸ δημαρχεῖον· τὸ μέρος εἶνε κατάλληλον· καὶ ἤδη, ἀφοῦ σὰς ὑπέδειξα πάντα ταῦτα, σὰς ἀφίνω.

— Ποίου εἶδους πιστόλια θὰ μεταχειρισθῆτε;

— Ἐχω ἐπάνω, εἶπεν ὁ Λουκιανός ἀγγλικὰ πιστόλια, τὰ ὁποῖα ἠγόρασα τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς Ἀμερικὴν καὶ σὰς

δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ὅτι οὐδέποτε τὰ μετεχειρισθῆναι, ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν θὰ ἔχει τὰ ἰδικά του.

— Ὡ θὰ τὰ φέρῃ!... ἐφώναξεν ὁ Μάξιμος.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπεν ὁ Λουκιανὸς μειδιῶν, σκέπτομαι ὅτι θὰ τὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ πάντοτε ὡς ὁ φίλος μου Ροβέρτος τὴν ἐργαλειοθήκην του! ἀλλὰ τοῦτο ἀποβλέπει αὐτόν. Χαίρετε, κύριοι.

Ὁ Λουκιανὸς ἀπελθὼν τῆς μικρᾶς αἰθούσης, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην.

Τὰ γεγονότα ἄτινα διηγήθημεν διήλθον ταχέως καὶ τόσον ἡσυχως, ὥστε οὐδεὶς ὑπωπτεύθη τὴν σκηνήν, ἥτις ἐλάμβανε χώραν δύο βήματα μακρὰν αὐτῶν.

Ὁ Μοζιρόν δὲν ἐβράδυνε νὰ παρατηρήσῃ τὴν Βάλδα, ἀλλ' ἐπειδὴ συνωμίλει αὐτὴ ἔν τινι ὁμίλῳ, ἐδέησε νὰ περιμείνῃ, καὶ τοι ἦτο ἀνυπόμονος, νὰ τὴν εὕρῃ μόνην.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἠγέρθη αὐτὴ καὶ διητυθύνθη εἰς ἕτερόν τι δωμάτιον, ὅπου καὶ τὴν ἐπανεῦρε.

— Ἐχετε τὴν ὄψιν ψυχῆς κολαζομένης· συνέβη τί νέον;

— Ναί, συνέβη, καὶ μάλιστα φοβερόν· ὁ κύριος Λουκιανὸς μὲ ἐρράπισε δημοσίᾳ!

— Μεγάλε Θεέ!... πῶς ἐγένετο τοῦτο;... Τί συνέβη;

— Ὡς πρόφασιν ἔλαβε ἐν παιγνίδιον τοῦ ἑκαρτέ, μὴ ἔριψε τὰ χαρτὰ κατὰ πρόσωπον· πρέπει λοιπὸν νὰ κτυπηθῶμεν διὰ πιστολίου.

— Ἄ! δυστυχία! ὑπέλαβεν ἡ Βάλδα, καὶ σὰς εἶχον πολὺ συστήσει νὰ τὸν ἀποφύγητε!

— Δύναται τις ν' ἀποφύγῃ ἄνθρωπον ὅστις εὐρίσκεται ἐν τῷ αὐτῷ οἴκῳ καὶ μὲ ζητεῖ. Θὰ μ' εὕρισκε σήμερον, αὐριον, θὰ μ' εὕρισκε πάντοτε, ἀλλὰ, συγγνώμην κυρία, δὲν πρόκειται περὶ τῆς προσβολῆς, ἀλλὰ περὶ τῆς μονομαχίας ἥτις θὰ ἐπακολουθήσῃ.

— Καὶ πῶς νὰ τὴν ἐμποδίσῃ τις; εἶπεν ἡ Βάλδα, ἥτις ἔκρυπτεν εἰς τὰς χεῖρας τὸ πρόσωπον καὶ ἐφαίνετο ὡς ἀπολιθωθεῖσα.

— Οὐτὼ λέγετε; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ Μοζιρόν.

— Οὕτω, καὶ πῶς νὰ τὴν ἐμποδίσω; ἐπανέλαβεν ἐκείνη.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Μοζιρόν ἐκπληκτος, ἀνέμενα παρ' ὑμῶν, παρὰ τῆς δραστηριότητός σας ἄλλο τι, τὸ ὁμολογῶ.

— Ἀλλὰ τί ἄλλο λοιπὸν;

— Ἐνόμιζα πρῶτον ὅτι θὰ ἐλέγατε: ἡ μονομαχία αὕτη δὲν πρέπει νὰ γείνη! πρέπει ὅπως δῆποτε νὰ τὴν ἐμποδίσωμεν!

— Ἐ! πρέπει νὰ ἐμποδισθῇ, ἀναμφιβόλως! ἀλλὰ τί νι τρόπῳ;

Ὁ Μοζιρόν συνέσφιγξε τὴν πυγμὴν, συνέσπασε τὰς ὀφθαλμοὺς, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν αἵματος, κατέστη φοβερός.

— Κυρία Δὲ Σερζύ! εἶπεν οὗτος συσφίγγων τοὺς ὀδόντας, ἤξεύρατε καλῶς νὰ κρατήσητε τὴν ἰδικὴν μου χεῖρα, ἐνῶ ἤμην ὁ προσβαλὼν. Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ὑβρίσθη, καὶ δὲν θὰ ἀπαιτήσητε βεβαίως νὰ ζητήσω συγγνώμην διὰ τὸ ράπισμα, τὸ ὅποιον ἐδέχθη κατὰ πρόσωπον! Ἀκούσατέ με, καὶ ἐνθυμηθῆτέ το καλῶς· ἐὰν ἡ μονομαχία αὕτη λάβῃ χώραν, αὐριον τὸ ἐσπέρας ὁ κύριος Δὲ Σερζύ δὲν θὰ ἔχη υἱόν!

— Κύριε Δὲ Μοζιρόν, ἐπανέλαβε καὶ ἡ Βάλδα, παρατηροῦσα αὐτὸν ἀτενῶς, νομιζῶ ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι, ἂν φονεύσητε ἢ καὶ ἀπλῶς πληγώσητε τὸν Λουκιανὸν Δὲ Σερζύ, δὲν θὰ νυμφευθῆτε τὴν Λουκίαν Δὲ Σερζύ· καὶ εἴσθε κατεστραμμένος καὶ, ἂν δὲ ἀπατώμαι, καὶ ἠτιμασμένος!

Ὁ Μοζιρόν ἀφῆκε κραυγὴν ἀληθοῦς ἀπελπισίας.

— Ἄ! τὸ γνωρίζω καλῶς, ὅλα τὰ σχέδιά μας καταστρέφονται!

Καὶ ἐπανέλαβεν ἠρεμώτερος:

— Διὰ τοῦτο, φιλτάτη κυρία, πρέπει νὰ σκεφθῶμεν... νὰ ἐρευνήσωμεν ὁμοῦ...

— Νὰ σκεφθῶμεν ὁμοῦ, ἀγαθὴ τύχη! εἶπεν ἡ Βάλδα, ἰδοὺ ὑμεῖς λογικώτερος.

— Ἄς ἴδωμεν, εἶπεν ὁ Μοζιρόν, ὁ κύριος Δὲ Σερζύ δὲν δύναται νὰ ἐπέμβῃ;

— Ἀνωφελές· ὁ κύριος Λουκιανὸς δὲν θὰ δεχθῇ ἐπέμβασιν οἰανδήποτε.

— Ἀλλ' ἡ δεσποσύνη Λουκία... ἐὰν τὴν ἐφοβίζῃ τις;... σεῖς εἴχατε σκεφθῆ τὸ μέσον τοῦτο, τὸ ἐνθυμηθεῖτε;

— Ναί, εἶπεν ἡ Βάλδα, ἥτις ἐφαίνετο βαθέως σκεπτομένη, εἶνε ὁ καλλίτερος, ὁ μόνος μάλιστα τρόπος, ὅστις μὰς μενεῖ.

Ὁ Μοζιρόν ἦτο θανασίμως ἀνήσυχος, ἠσθάνετο ἀορίστως πῶς, ὅτι ἡ Βάλδα δὲν ἦτο ἡ αὐτὴ· μήπως ὑπῆρξε παίγιόν τῆς; μήπως τὸν ὤθησεν ἡ ἴδια εἰς τὸ κρίσιμον αὐτὸ σημεῖον ὅπως τὸν ἐγκαταλείψῃ ἔπειτα ἀπαλλασσομένη τοῦ Λουκιανοῦ; Ἀλλὰ διατί; ἀφοῦ ἀποθανόντος τοῦ Λουκιανοῦ ἡ Βάλδα δὲν θὰ ὠφελεῖτο τίποτε, ἀφ' οὗ ἡ ἀδελφὴ του θὰ ἐκληρονόμει.

Μάτην ὁ Μοζιρόν ἐσκέπτετο πάντας τὰς δικαιολογίας ταύτας, τοῦ λοιποῦ ἐδυσπίστει.

Καὶ ἐπεδείκνυε μείζονα πρὸς αὐτὴν πίστιν, ἐπιφυλασσόμενος νὰ ἐποπτεύῃ τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις τῆς.

— Ἐμπιστευόμενος εἰς ὑμᾶς, τῇ εἶπε, γνωρίζω, ὅτι ἡ ἐρασμία αὕτη κεφαλὴ, εἶνε κεφαλὴ ἰσχυρὰ καὶ εὐφυῆ· καὶ πιστεύω, ὡς ὑμεῖς, ὅτι μόνη ἡ δεσποσύνη Λουκία δύναται νὰ ἀναστειλῇ τὴν ἀνόητον αὐτὴν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς ὁρμῆν· ἀλλ' ἴδωμεν, τί νι τρόπῳ πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν; Δὲν νομίζετε ὅτι πρέπει ἀμέσως νὰ τὴν εἰδοποιήσητε;

— Ἀμέσως; Ὅχι δὲν θὰ ἦτο φρόνιμον.

— Ἄ!... καὶ διατί; ἠρώτησεν ὁ Μοζιρόν;

— Διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι ἐὰν ἡ Λουκία εἰδοποιηθῇ πρὸ τῆς τελευταίας στιγμῆς, θὰ λάβῃ καιρὸν νὰ ἴδῃ καὶ νὰ συμβουλευθῇ τὸν Λουκιανόν· πρέπει νὰ τὴν προλάβωμεν ἀπροόπτως, νὰ τὴν καταπλήξωμεν καὶ νὰ τῇ εἰπώμεν, ὅτι ὁ ἀδελφός τῆς εἶνε χαμένος, ἂν δὲν τὸν προλάβῃ δίδουσα τὴν συγκατάθεσιν τῆς διὰ τὸν γάμον τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν θυσίαν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς θὰ θυσιασθῇ αὐτὴ. Ἀλλ' ἂν τοῖς δώσωμεν τὸν καιρὸν νὰ συνεννοηθῶσι, ὁ Λουκιανὸς θὰ τὴν καθησυχάσῃ, θὰ τὴν πείσῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει κίνδυνος, καὶ τότε οὐδὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ κατορθώσωμεν δι' αὐτῆς.

— Τῶνόντι, ὑπέλαβεν ὁ Μοζιρόν πεισθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐπιχειρήματος· ἐν τούτοις δὲν πρέπει καὶ νὰ βραδύνωμεν· πότε θὰ τῇ ὁμιλήσῃ;

— Ὁ κύριος Δὲ Σερζύ, θὰ λάβῃ ὡς γνωρίζετε τελευταίαν συνέντευξιν μετὰ τῆς Λουκίας, μετὰ τὸ πέρας τοῦ χοροῦ. Μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης θὰ μείνῃ μόνη, θὰ ἦνε εὐτύχημα, ἐὰν διὰ τῆς πειθοῦς ἢ τοῦ φόβου τῇ ἀποσπάσωσι τὴν ὀριστικὴν συγκατάθεσιν τῆς.

— Ἀλλὰ δὲν φρονεῖτε ὅτι ὁ κύριος Δὲ Σερζύ πρέπει νὰ πληροφορηθῇ περὶ τῶν διατρεχόντων;

— Ἀλλ' οὔτε αὐτὸν τὸν κύριον Δὲ Σερζύ δὲν πρέπει νὰ συμβουλευθῆ διὰ νὰ ἦνε ἐνήμερος τῶν διατρεχόντων;

— Πράξατε ὅπως σὰς ἀρέσκῃ, ἐπανέλαβεν ἡ Βάλδα· ἀλλ' εἰς τὴν θέσιν σας εὐρισκομένη θὰ ἐφύλαττον ἀκόμη τὴν σιωπὴν μετ' αὐτοῦ. Ἄλλως, θὰ εὐρεθῆτε εἰς θέσιν λίαν ἐπικίνδυνον καὶ ἐπισφαλῆ. Ἡδύνατο νὰ παρουσιάσῃ ὡς γαμβρόν του τὸ ἐσπέρας αὐτὸ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις θὰ μονομαχήσῃ μετὰ τοῦ υἱοῦ του αὐριον τὸ πρῶν;

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Μοζιρόν μελαγχολικός.

— Ἀφήσατε μᾶλλον τὸν κύριον Δὲ Σερζύ νὰ συνδιαλεχθῇ κατὰ πρῶτον μετὰ τῆς Λουκίας, καὶ ἀναγγείλατέ του τὴν πρόσκλησιν τοῦ Λουκιανοῦ ἀργότερον. Θὰ δυνηθῶμεν ἰσχυρότερον νὰ ἐνεργήσωμεν ἐπὶ τῆς Λουκίας, καὶ δι' αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς.

Τὸ βλέμμα τῆς Βάλδας εἶχε τοσοῦτον τὸ ἐπιβάλλον, ὥστε ὁ Μοζιρόν δὲν ἠδύνατο νὰ ἀντιστῆ. Ἐν τοσοῦτῳ δὲν ἦτο ἐξ ὀλοκλήρου σύμφωνος καὶ παρετήρει ἀμφιβολίας τινάς· ἀλλ' οὐχ ἦττον συνεφωνήθη μεταξὺ τῆς Βάλδας καὶ αὐτοῦ νὰ ἀφήσῃσι τὸν κύριον Δὲ Σερζὺ ἀγνοοῦντα τὰ πάντα μέχρι τῆς παρουσιάσεως.

Ἡ Βάλδα οὕτως ἐξηκολούθει νὰ κρατῆ εἰς τὰς χεῖρας αὐτῆς πάσας τὰς λύσεις, ἃς τοσοῦτον τεχνικῶς παρεσκευάσεν.

Ἐπίστευε νῦν ἑαυτὴν βεβαίαν περὶ τῆς ἐπιτυχίας.

Μ'

Ἡ τῆς ποινητῆς ἐπιβάρυνσις.

Πέμπτη βεβαίως ὦρα ἦτο ἔτι, ὅτε ὁ Λουκιανὸς διὰ τοῦ ἠνεφεγμένου τῆς αἰθούσης παραθύρου εἶδε τὸν Ροβέρτον διαβάτῃ τὴν ἀτραπὸν, καὶ διευθυνόμενον πρὸς τὴν ἔπαυλιν.

Ὁ καιρὸς ἦτο ὀλίγον αἴθριος. Ὁ Λουκιανὸς ἐξήλθε καὶ μετέβη εἰς συνάντησιν τοῦ φίλου αὐτοῦ.

Ἐπόθει ὑπὲρ ποτε τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ παρουσίᾳ κρισίμῳ τοῦ βίου του περιστάσει, ἐθεώρησεν ἑαυτὸν εὐτυχῆ ἐπαναβλέπων αὐτόν.

Ὁ Ροβέρτος ἐν τούτοις ἐφαίνετο περίφροντις, καὶ ἐβάδιζεν ἔχων κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν ὡς πολυμέριμος ἀνθρώπος.

Ὁ Λουκιανὸς ἐκράτησεν αὐτὸν καθ' ἣν στιγμὴν ἔβαλλε τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας.

— Ἄς μείνωμεν ἔξω, τῷ εἶπεν, ἔχομεν ἀνάγκη νὰ ὀμιλήσωμεν μόνοι. Τί εἰδήσεις ἔχεις;

— Κακὰς! εἶπεν ὁ Ροβέρτος σείων λυπηρῶς τὴν κεφαλὴν. Σὲ ἔκαμον νὰ ἐλπίσης ὅτι θὰ ἔφερον κατὰ τοῦ Μοζιρόν ὄπλα καὶ ἀποδείξεις ἀκαταμαχῆτους.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχῃ. Αἱ ἀποδείξεις αὐταὶ, τὰ ὄπλα αὐτὰ ὑπάρχουσιν· ἀλλὰ τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποτον κρατεῖ αὐτά, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποφασίσῃ νὰ μοὶ τὰ δώσῃ. Ἐδειξε δισταγμούς, σχεδὸν τύψεις συνειδότος. Ὁ Μοζιρόν δὲν γνωρίζει ὅτι τὸ πρόσωπον αὐτὸ διεφύλαξε τὰς τρομερὰς ταύτας δ' αὐτὸν παγίδας, τὰς ὁποίας ἐνόμιζεν ἐκμηδενισμένας πλέον. «Θὰ ἦτο πολὺ σκληρὸν καὶ πάρα-πολὺ φρικτὸν νὰ κάμῃ τις χρῆσιν αὐτῶν, μοὶ εἶπεν, ἀφ' οὗ δὲν πρόκειται νὰ ἀποκρουσθῆ κατεπεύγουσα καὶ τρομερὰ ἀμηχανία· ὅθεν ὁ γάμος τῆς δεσποσύνης Λουκίας δὲν θὰ πραγματοποιηθῆ εὐκόλως, πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι πρὸς παρεμπόδισιν αὐτοῦ ὑπάρχουσιν ἄλλα μέσα, ἐκτὸς τῆς γνωστοποιήσεως αὐτῆς, ἡ ὁποία ἂν δὲν εἶχε τὸν χαρακτηριστὴν μεγάλῃς ἐκδουλεύσεως καὶ ἀγαθῆς πράξεως, θὰ μετεβάλλετο εἰς προδοσίαν καὶ ἀνάνδρον ἐκδίκησιν.» Ἐπροσπάθησα νὰ πολυμήσω τοὺς λόγους αὐτούς, τοὺς ὁποίους ὁμοῦ κατὰ βάθος δὲν ἠδυνάμην νὰ μὴ ἀποδεχθῶ ὡς ὀρθοῦς, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσα νὰ ὑπερτερῶσω. Ἐπιστρέφω μὲ κενὰς τὰς χεῖρας. Πρέπει νὰ ζητήσωμεν ἄλλα μέσα διὰ νὰ καταφέρωμεν σύγχυσιν εἰς τὸν ἐχθρόν μας.

— Τότε βλέπω, εἶπεν ὁ Λουκιανὸς ὑπομειδιῶν, ὅτι ἔπραξα καλῶς.

— Τί λοιπὸν; τί ἔπραξας; ἐπανέλαβεν ὁ Ροβέρτος.

— Ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ μὲ παρώργισε, μὲ παρῶξεν εἰς ὑπατον βαθμόν. Ἐρράπισα τὸν Μοζιρόν.

— Λουκιανέ!... ὦ! δὲν πιστεύω ὅτι τὸ ἔκαμες αὐτὸ! ἀνέκραξεν ὁ Ροβέρτος ἐντρομος.

— Τὸ ἔκαμα καὶ δὲν μετανῶ· θὰ τὸ ἔκαμνον καὶ πάλιν!

— Ἀλλά, δυστυχῆς! καὶ;...

— Καί, μονομαχοῦμεν αὔριον τὸ πρῶτ.

— Διὰ πιστολίου;

— Διὰ πιστολίου.

Ὁ Ροβέρτος ἠνέφξε τὸ στόμα καὶ μικροῦ δεῖν διέφευγεν αὐτὸν ἀπελπισίας κραυγῆ· ἀλλ' ἐκρατήθη, μὴ θέλων νὰ πτοήσῃ τὸν Λουκιανόν.

— Μαντεύω τί θὰ εἶπης; ἐπανέλαβεν ὁ Λουκιανός. Εἶμαι ἀπὸ τοῦδε νεκρός, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Ὅχι, βέβαια! ἀλλά...

— Ὅπως δῆποτε, εἴτε ἐπιζήσω ἢ καὶ μὴ, ἡ Λουκία εἶνε ἐλευθέρα.

ΜΑ'

Ὁ χορός.

Τὴν ἐσπέραν τῆς λαμπρᾶς ἑορτῆς, ὅπισθεν τῆς ὁποίας παρεσκευάζετο τὸ τρομερὸν δράμα, τὰ τοῦ δράματος τούτου δρώντα πρόσωπα εὕρισκοντο εἰς πραγματικὰς ὀνειροπολήσεις.

Πρᾶγμα παράδοξον! ἡ ἐσπερὶς ἐφάνη αὐτοῖς ἀνυποφύρως μακρὰ· αἱ ὦραι περιστρέφοντο καὶ δὲν ἐτελείονον.

Ὁ ὑπουργὸς διέταξε νὰ εἰδοποιήσωσιν ὅτι λίαν ἀργὰ θέλει φθάσει καὶ νὰ παρακαθήσωσιν εἰς τὴν τράπεζαν, χωρὶς νὰ ἀναμένωσιν αὐτὸν ποσῶς. Ἀλλ' οἱ ἐν τῷ οἴκῳ ἀνέμειναν αὐτὸν καὶ ὁ δειπνὸς ἤρξατο κατὰ τὴν ὀγδόην καὶ ἡμίσειαν ὦραν.

Εἶχε δὲ φθάσει ἡ δεκάτη καὶ ἡμίσεια ὦρα, ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Κατ' ἐκείνην δὲ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ὁ κ. Δὲ Σερζὺ ἀνήγγειλε, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ, τὸν γάμον τῆς θυγατρὸς του.

Ἐνευσε τῷ Μοζιρόν, σπεύσαντι παραχρῆμα, καὶ ὀδηγῶν αὐτὸν πρὸς τὸν ὑπουργόν:

— Ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης, εἶπε, θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ τῇ παρουσιάσω τὸν κύριον Δὲ Μοζιρόν, ὅστις, ἐντὸς ὀλίγου γίνεται γαμβρός μου.

Ὁ ὑπουργὸς ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου Δὲ Μοζιρόν, συγχαίρων αὐτῷ ὡς ἀρμοδιωτάτῳ, καὶ τὸ πρᾶγμα ἐτελείωσεν.

Ἡ ὀμήγουρις ἀπεμακρύνθη ἐκ διακρίσεως ἀπὸ τοῦ ὀμίλου, ἐν ᾧ εὕρισκετο ὁ ὑπουργός, καὶ ὀλίγιστοι τῶν στενοτέρων οικείων, πέντε ἢ δέκα περίπου, ἐνέμενον ἐν τῇ παρουσίᾳ. Ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ ἦτο ἐκεῖ, ἡ Λουκία εὕρισκετο ἐν τῇ ἄλλῃ αἰθούσῃ.

Ἡ εἰδήσις διεδόθη τάχιστα καθ' ἅπαντα τὰ σημεῖα, φερομένη ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων αὐτὴν παρὰ τοῦ κυρίου Δὲ Σερζὺ.

Ἡ Λουκία ἀνεσκίρτησεν ὅταν ἤκουσε νὰ ψιθυρίζεται οὐ μακρὰν αὐτῆς τὸ ὀλέθριον νέον. Ἀλλ' ἡ κατάστασις αὐτῆς οὐκ εἶχε μίαν διήρκεσε στιγμὴν· ἡ γενναία κόρη συνῆλθε πάραυτα.

Κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ὦραν ἤρξαντο χορεύοντες. Ἡ Λουκία δὲν ἐχόρευσε μὲν πάντας τοὺς χορούς, ἀλλ' ὅπως δῆποτε ἐχόρευσε τινάς. Αὐτὴ καὶ ἡ Ἀγγελίνα, ἀμφοτέραι λευχειμονοῦσαι, ἦσαν ὡς δύο διαφανῆ μετέωρα, καὶ προῦξήνησαν πᾶσι τοῖς ἰδοῦσιν αὐτάς τὴν ἐσπέραν ταύτην παράδοξον ἐντύπωσιν.

Στιγμὴν τινα συνητηθήσαν καὶ παρετηρήθησαν ἀμοιβαίως.

— Εἶσαι ὠχρὰ, φιλάττη μου! εἶπε τῇ Ἀγγελίνα ἡ Λουκία.

— Ἡδύνασο, νομίζω, νὰ εἶπης: Εἶμεθα ὠχραὶ! ὑπέλαβεν ἡ Ἀγγελίνα, μελαγχολικῶς σείουσα τὴν κεφαλὴν.

Ὁ ἕτερος τῶν μαρτύρων τοῦ Λουκιανοῦ, ἦλθε νὰ γνωστοποιήσῃ αὐτῷ, ὅτι ὁ πατήρ του ἐπαρουσίασε τὸν Μοζιρόν ὡς μέλλοντα γαμβρόν του.

— Ὁ κύριος Δέ Σερζύ, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Ροβέρτος τῷ Λουκιανῷ, ἀγνοεῖ βεβαίως τὴν πρόκλησίν σου καὶ τὴν μονομαχίαν τῆς αὐρίου;

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ Λουκιανός. Ἐλπίζουσιν, ὡς ἐκ τούτου, ὅτι θὰ μὲ ἐμποδίσωσι καὶ θὰ μὲ παραλύσωσιν· ἀλλὰ δὲν γνωρίζουσιν ὅτι οὕτω μὲ παροργίζουσι καὶ μὲ παροξύνουσι περισσότερο.

— Φροντίζουσι τόσον, ὥστε νὰ μὴ σὲ παροξύνουσιν; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος.

— Ὁ κύριος Δέ Μοζιρόν; ὦ! ἄνευ ἀμφιβολίας.
— Δὲν ὠμίλουν περὶ τοῦ κυρίου Δέ Μοζιρόν, εἶπεν ὁ Ροβέρτος, ὅστις παρηκολούθει μακρόθεν, ὅσον τῷ ἦτο δυνατόν, πάσας τῆς Βάλδα τὰς κινήσεις.

Εἶδε τὸν Μοζιρόν νὰ εἶπῃ αὐτῇ εἰς τὸ οὖς λέξεις τινάς· αὐτὴ δὲ μετέβη ἔπειτα ἵνα ὀμιλήσῃ τῷ κυρίῳ Δέ Σερζύ.

Αὐτὴ ἀνήγγελλεν αὐτῷ, μόνον τὴν στιγμὴν ταύτην, τὴν μονομαχίαν, ἥτις ἐπέκειτο μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καὶ ἐκείνου, ὃν θὰ ὀνομάσῃ μετ' οὐ πολὺ γαμβρόν του.

Ὁ κύριος Δέ Σερζύ ἐφάνη μεταλλάξας τὴν τοῦ προσώπου χροιάν. Ἄλλ' ἡ Βάλδα ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ λέξεις τινάς, αἵτινες ἐφάνησαν καθησυχάσασαι καὶ καταπραΰνασαι αὐτόν.

Ἄλλ' ἂν καὶ αὐτὸς ὁ Μοζιρόν παρετήρει αὐτούς, θὰ κατελαμβάνετο ὑπὸ δυσπιστίας, καὶ ὅτε ἡ Βάλδα ἀπεμακρόνηθη, ἤλθε πλησιέστερον τοῦ κυρίου Δέ Σερζύ.

— Ἡ κυρία Δέ Σερζύ, τῷ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ἤλθεν ἵνα σὰς πληροφορήσῃ, δὲν εἶνε ἀληθές; τὴν ἀνήκουστον τοῦ κυρίου Λουκιανῷ Δέ Σερζύ ἐπίθεσιν, καὶ τὴν φρικώδη θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὗρισκομαι.

— Ναί, ὑπέλαθεν ὁ κύριος Δέ Σερζύ, ἀλλ' ἤσυχάσατε, θὰ τακτοποιηθῶσι τὰ πάντα.

— Γνωρίζετε, προσέθετο ὁ Μοζιρόν, ὅτι ἡ μονομαχία προσδιωρίσθη δι' αὐρίον.

— Τὴν νύκτα αὐτὴν, διέκοψεν ὁ κύριος Δέ Σερζύ, θὰ ἔλθω μετὰ τῆς δεσποσύνης Δέ Σερζύ εἰς ἐξήγησιν, διότι εἶνε αὕτη ὑπὲρ ποτε κατεπεύγουσα καὶ ἀναγκαία. Ἡ κυρία Δέ Σερζύ καὶ ἐγὼ θὰ ἐνεργήσωμεν μετὰ πάσης ταχύτητος καὶ δραστηριότητος, τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖ ἡ περίστασις. Μὴ φοβεῖσθε! ἡ καθ' ὑμῶν παράφορος ἀντίστασις τοῦ κυρίου υἱοῦ μου θὰ μεταβληθῇ εἰς εὐνοίαν.

Τὴν στιγμὴν ταύτην διεκόπησαν ὁ Μοζιρόν νῦ χαρίστησε τῷ κυρίῳ Δέ Σερζύ, καὶ ἀνεχώρησε κατηχηχάριστῳ ἄνευ.

Δὲν ἔσχεν ἐν τούτῳ τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωστοποιήσῃ αὐτῷ τὴν ὥραν, καθ' ἣν ὄφειλε νὰ συναφθῇ ἡ μονομαχία· ἀλλ' ἔσκέπετο ὅτι ἡ κυρία Δέ Σερζύ δὲν θὰ παρέλειπε τὴν σπουδαίαν ταύτην λεπτομέρειαν.

Ὄφειλομεν ὅμως νὰ εἰπῶμεν ὅτι κατὰ τοῦτο ἠπατάτο. Παρετέθη τὸ ἐπίδειπνον κατὰ τὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν.

Ἐπειτα ὁ ὑπουργός, καὶ οἱ ἐκ τῶν προσκεκλημένων, ἐπαφελόμενοι μετ' αὐτοῦ τῆς εἰδικῆς ἀμαξοστοιχίας ὅπως ἐπανακάμψωσιν εἰς Παρίσιους, ἀνεχώρησαν ὀλίγον μετὰ τὴν τρίτην ὥραν. Ἡ πληθὺς ἔκτοτε ἠλαττώθη πάρα-πολύ, καὶ ὁ χορὸς ἀπέβαινε μαραινόμενος.

Ὁ Μοζιρόν, καθ' ἃ προηγγέλθη αὐτῷ, ἠδυνήθη νὰ διέλθῃ τὴν ἑσπέραν ἐν τῇ ἐπαύλει, ἀλλ' ἦτο ἐναντίον πασῶν τῶν συμφωνιῶν νὰ μείνῃ ὅπως κατακλιθῇ αὐτόθι καὶ κατόπιν νὰ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου αὐτοῦ, ὅπως μονομαχήσῃ μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ οἰκοδεσπότη.

Ἰπῆρχεν ἐν τῇ πολίχνῃ ξενοδοχείῳ μικροῦ λόγου ἄξιον, εἰς ὃ ὁ Μοζιρόν διέταξε νὰ ἐνοικιάσῃ δωματίον καὶ νὰ μεταβιβάσῃ τὰ σκεύη αὐτοῦ.

Ἐκοινοποίησε τῇ Βάλδᾳ τοὺς σκοποὺς αὐτοῦ τούτους.

— Θὰ ἀφίσω τὴν ἑπαυλιν τὴν τρίτην ὥραν, μετὰ τῶν προσκεκλημένων, τῇ εἶπεν. Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον λοιπὸν θὰ

στέλλητε διὰ νὰ μὲ κρατῆτε ἐνήμερον τῶν διατρεχόντων, καὶ τί πρέπει νὰ πράξω. Ἐνθυμήθητε ὅτι ἡ μάχη θὰ συναφθῇ τὴν ἕκτην ὥραν.

— Ἀφ' οὗ ἡ συνάντησις θὰ γείνη εἰς δύο βήματα, ἐπὶ τοῦ λειμῶνος τῶν παλαιῶν ἵπποστασιῶν, θὰ ἀναγκασθῶ νὰ ἀναχωρήσω ἀπὸ τοῦ ξενοδοχείου κατὰ τὴν πέμπτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν. Εἶνε λοιπὸν ἀφρευκτος ἀνάγκη νὰ φθάσῃ ἡ ἐντολὴ ὑμῶν πρὸ τῆς ὥρας ταύτης.

— Κάλλιστα! εἶπεν ἡ Βάλδα.

— Ἐπιτρέπατέ μοι νὰ ἐπιμείνω ἐπὶ τοῦ οὐσιώδους τούτου τῆς ὥρας σημείου, εἶπεν ἔτι ὁ Μοζιρόν. Σημειώσατε καλῶς ὅτι ἡ ἐλαχίστη βραδύτης θὰ εἶνε ὀλεθρία. Θὰ περιμείνω μέχρι τῆς πέμπτης καὶ ἡμισείας, ἀλλὰ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ περιμείνω οὐδὲ ἐν λεπτόν περισσότερο. Μὴ νομίζετε ὅτι θὰ εἶνε ἔτι καιρὸς καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς μονομαχίας νὰ τὴν ἀναχαιτίσῃτε· θὰ εἶνε ἀναμφιβόλως λίαν δύσκολον, διὰ νὰ μὴ εἰπῶ ἀδύνατον.

— Ἐνόησα, εἶπεν ἡ Βάλδα.

— Σκέπτομαι ἐν τούτῳ, ἐξηκολούθησεν ὁ Μοζιρόν, ὅτι ἴσως θὰ ἦτο καλλίτερον, πρὸς περισσοτέραν ἀσφάλειαν, ὁ κύριος Δέ Σερζύ νὰ συνοδεύῃ τὸν υἱόν του ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς συνεντεύξεως, εἴτε δὲ αὐτὸς ὁ κύριος Λουκιανός ζητήσῃ συγγνώμην, εἴτε δὲ καὶ, ὅπως διευκολυνθῇ τὸ πρᾶγμα, ὁ κύριος Δέ Σερζύ λάβῃ τὴν καλοσύνην νὰ πράξῃ τοῦτο ἐνώπιόν του, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἰπῶ ὅτι θὰ παραδεχθῶ. Ἀλλά, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὄφειλετε νὰ μὲ εἰδοποιήσετε πρὸ τῆς πέμπτης καὶ ἡμισείας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Πρὸ τῆς πέμπτης καὶ ἡμισείας, ἐνοήσατε καλῶς;

— Ναί, ναί, βεβαίως, ἀπήντησεν ἡ Βάλδα.

— Ἄ! ἐπιμείνω, ἐξηκολούθησεν ἐμμένων ὁ Μοζιρόν, νὰ σὰς γνωστοποιήσω ὅτι, ἀφίνων τὸ ξενοδοχεῖον χωρὶς εἰδήσεις σας, φθάνων εἰς τὸ προσδιωρισμένον μέρος, χωρὶς νὰ εὗρω αὐτόθι τὸν κύριον Δέ Σερζύ, μὴ τυγχάνων τῆς αἰτήσεως τῆς συγγνώμης, — τότε... τότε δὲν θὰ φεισθῶ πλέον οὐδενός, καὶ δὲν θὰ εὐχαριστηθῶ νὰ τραυματίσω μόνον τὸν Λουκιανόν, θὰ τὸν φονεύσω. Θὰ ἐκδικήσω τὴν προσβολήν.

— Κάλλιστα! εἶπεν ἡ Βάλδα.

MB

Ὁ πατὴρ καὶ ἡ θυγάτηρ.

Ὀλίγον βραδύτερον πάσαι αἱ αἰθουσαι ἦσαν κεναί· οἱ ἀπὸ τῶν Παρισίων ἀφικόμενοι προσκεκλημένοι ἀνεχώρησαν πάντες, οἱ τοῦ οἴκου ἀπῆλθον οἱ πλεῖστοι εἰς τὰ ἴδια· ὁ Λουκιανός καὶ ὁ Ροβέρτος ἐγένοντο ἄφαντοι· ὁ Μοζιρόν ἀπεσύρθη πάραυτα, ἀφ' οὗ συνωμίλησε τῇ Βάλδᾳ.

Ὁ κύριος Δέ Σερζύ ἐπλησίασε τῇ Λουκίᾳ, ἐτοίμη ὅπως ἀποσυρθῇ τῆς αἰθούσης.

— Λουκία, τῇ εἶπε, σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ περιμείνης ὀλίγον εἰς τὴν μικρὰν αἰθουσαν τοῦ πρώτου ἐνδικοιτηματός· θὰ σὲ ἀπασχολήσω ὀλίγας στιγμάς. Ἔχω νὰ σοὶ ὀμιλήσω περὶ πράγματος, τὸ ὅποτον δὲν ἐπιδέχεται τὴν ἐλαχίστην βραδύτητα.

Ἡ Λουκία ἀνεσκήρτησεν, ἀλλ' ἀπεκρίνατο μετὰ σταθερότητος:

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, πάτερ μου.

Μετὰ τινα λεπτά, ὁ πατὴρ καὶ ἡ θυγάτηρ εὗρισκοντο ἀπέναντι ἀλλήλων· ὁ πατὴρ ἐπιτηδεύμενος τὴν σοβαρότητα μέχρι τοῦ ἀκάμπτου· ἡ θυγάτηρ, ὠχρά, ἀλλ' ἤρεμος καὶ ἀποφασιστικῇ.

Αἰθραλλίδες τῶν ἐπὶ τῆς ἐστίας δύο λύχνων ἐξηκολούθουν καιόμεναι· ἐν τούτοις ἡ ἀμυδρὰ τῆς ἐπερχομένης αὐγῆς λάμψις ἤρχιζε νὰ λευκαίνει τὸν οὐρανόν, καὶ

αἱ δύο αὐταὶ λάμψεις ὁμοῦ μιγνύμεναι ἐσχημάτιζον εἶδος ὤχρου καὶ ἀβεβαίου φωτός, ὅπερ ἠρμήνευεν, ἀγνωστὰ διὰ τί, παραδόξως τὴν πραγματικότητα.

Ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ προσεκάλεσε διὰ χειρονομίας τὴν Λουκίαν νὰ καθίσῃ ἐπὶ τοῦ ἀνακλινητῆρος. Ἐπλησί-ασε πρὸς αὐτὴν θρονίον ἐκεῖ κείμενον, ἀλλὰ πρὶν ἢ καθῆσθαι, τῇ εἶπεν, ἐρείδων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἐρει-σινώτου,

— Κόρη μου, γνωρίζεις ὅτι πρὸ ὀλίγου ἐπαρουσίασα εἰς τὸν ὑπουργὸν καὶ τοὺς φίλους μας τὸν κύριον μαρκήσιον Δὲ Μοζιρόν ὡς μέλλοντα γαμβρόν μου.

— Μοὶ τὸ εἶπον, πάτερ μου, ἀπεκρίθη ἡ Λουκία, καὶ ἐλυπήθη πολὺ διὰ τοῦτο.

— Διὰ ποίους λόγους, παρακαλῶ;

— Πρῶτον, ἐπειδὴ ἀνηγγείλατε δημοσίᾳ τὸσφ σπου-δαίαν δι' ἐμὲ ἀπόφασιν, χωρὶς μάλιστα νὰ σκεφθῆτε νὰ μὲ προειδοποιήσητε.

— Ὁ πατὴρ δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ προειδοποιήσῃ τὰ τέ-κνα του περὶ τῶν ἀποφάσεων τὰς ὁποίας λαμβάνει διὰ τὸ συμφέρον των, καὶ περὶ τῶν ὁποίων εἰς μόνην τὴν ἰδίαν αὐτοῦ συνειδησὶν δίδει λόγον. Ἄν ἔχῃς τοῦτον μόνον τὸν λόγον...

— Ἐχω καὶ ἄλλον ἀκόμη σπουδαιότερον· δηλαδὴ βλέπω μετὰ μεγάλης μου λύπης, ὅτι εἶμαι ἠναγκασμένη νὰ προ-καλέσω τὴν ἀθέτησιν τῆς ὑποχρεώσεώς σας.

— Ποτὲ δὲν ἀθετῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ.

— Διὰ πᾶν ὅ,τι ἐξαρτᾶται ἀπὸ ὑμᾶς, ναί, εἶμαι βε-βαία, ἀλλ' ὅταν ἐπιβάλλητε, παρὰ τὴν θέλησιν ἄλλου, θέ-λησιν, ἢ ὁποία δὲν εἶνε ἰδική σας...

— Ὅταν ἡ θέλησις αὕτη ἦνε τῆς θυγατρὸς μου, διέ-κοψεν ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ, διαθέτω αὐτὴν ὡς νὰ ἦτο ἰδική μου, καὶ εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἀναγκάσω. Μοῦ ἀμ-φισβητεῖτε τὸ δικαίωμα αὐτό;

— Σὰς εἰδοποίησα εὐσεβᾶστως ἤδη, πάτερ μου, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ γείνω σύζυγος τοῦ κυρίου Δὲ Μοζιρόν, τὸν ὅποιον μισῶ καὶ ἀποστρέφομαι. Ἀντιλέγω, καὶ θὰ ἀν-τεῖπω μέχρι τέλους εἰς τὴν ἀκαταμάχητον ἀπόφασίν μου.

— Δυστυχῆς! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ, οὐτινος ἢ ὄψις μετέβαλεν ὀλοτελῶς τὴν χροιάν αὐτῆς, μίαν μόνην λέξιν ἂν εἶπω, θὰ ταπεινώσω καὶ ἐκμηδενίσω τὴν ἀσεβῆ αὐτὴν ἀντίστασίν σου.

— Καὶ ποία εἶνε, πάτερ μου, ἡ λέξις αὕτη;

— Εἶνε ὅτι γνωρίζω, ἀντάρτις κόρη, πόθεν ἔχει τὰς πηγὰς αὐτῆς ἢ ἀντίστασις σου αὕτη. Ἄν δὲν παραδέχη-σαι τὴν ἐκλογὴν μου, τὸ πράττεις ἴσως, διότι ἔκαμες σὺ μόνη ἐκλογὴν;

— Ἴσως, ἀπεκρίθη ἀγερώχως ἡ Λουκία.

— Ἀληθῶς, καὶ θὰ ἐτόλμας νὰ μοὶ εἴπῃς ποῖον;

Ἡ Λουκία ἀνηγέρθη, καὶ ἔχουσα τὸ βλέμμα χαμαί, διὰ πλήρους σεβασμοῦ καὶ σοβαρότητος τόνου:

— Τὸν κύριον διδάκτορα Ροβέρτον.

Ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ ἔρρηξε κραυγὴν μανίας.

— Ἄ! τὸ ὁμολογεῖς; εἶπεν· αὐτὸ εἶνε μεγίστη αὐθά-δεια! Ἴδου ποῦ κατήνησαν τὸρα αἱ θυγατέρες τῶν εὐγε-νῶν! Ἴδου πῶς σέβονται τὴν τιμὴν αὐτῶν!

— Ἡ τιμὴ μου εἶνε καθαρὰ καὶ ἀμόλυντος! καὶ ὀφεί-λει νὰ ἦνε σεβαστὴ παρὰ πάντων, καὶ μάλιστα παρὰ τοῦ πατρὸς μου!

— Καὶ ὁ πατὴρ σου ὀφείλει νὰ σέβηται τὴν ἀποτρό-παιον ἀπόφασιν, διὰ τὴν ὁποίαν τολμᾷς νὰ σεμνύνεσαι;

— Ὁ πατὴρ μου ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ εἴπῃ: ὄχι, εἰς τὴν ἐκλογὴν αὐτὴν, ὅπως ἔχω τὸ δικαίωμα, — τοῦ ὁποίου κάμνω χρῆσιν, — νὰ εἴπω ὄχι εἰς τὴν ἰδικὴν του.

Ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ ἦτο ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Συνηθισμένος νὰ βλέπῃ καμπτόμενα πάντα, ἀνθρώπους καὶ πράγματα, πρὸ τοῦ δεσποτισμοῦ του, ἐβλεπε μετὰ λύσσης, ἥτις προσήγ-

γιζε τῇ παραφορᾷ, νέαν κόρην — τὴν ἰδίαν θυγατέρα — νὰ ἐγειρῇ κεφαλὴν μετὰ τοσαύτης ἀγερωχίας.

Ἡ Λουκία τεθορυβημένη ὑπὸ ἐσωτερικῆς ταραχῆς, ἐ-κρατεῖτο ὀρθία δι' ἠρωικῆς ἰσχύος τῆς θελήσεως. Ἐκείνος ἦτο σφοδρὸς, ἦτο ἔξω φρενῶν.

— Εἶνε φρικτὸν! ἀνέκραξεν. Ἐπικαλεῖσαι τὸν ἀνθρώ-πινον νόμον, τὸν καθιερωθέντα νόμον, ἐναντίον τοῦ θείου νόμου, ἐναντίον τῆς πατρικῆς ἐξουσίας! Ἄ! εἶσαι λίαν ἀξία τοῦ βρωμεροῦ αὐτοῦ δημοκρατικοῦ, διὰ τὸν ὅποιον ἀπώλεσας τὰς φρένας! Ἄλλ' ἀκουσον. Πρὶν ἀθετήσης τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἔχεις ἑπτὰ ἔτη νὰ περιμείνης, ἑπτὰ ἔτη!... ἀκούεις! Καὶ σκέπτεσαι καλῶς, δὲν εἶνε ἀληθές! ὅτι οὐδὲ μίαν ἡμέραν, οὐδὲ μίαν ὥραν θὰ σὲ ἀφήσω...

— Ὅπως μὴ βασανίζωμαι καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν, εἶπεν ἡ Λουκία ἀλλόφρων, προτιμῶ νὰ περιμείνω ἑπτὰ ἔτη, καὶ περισσότερα ἀκόμη· θὰ ἐπροτίμων μᾶλλον, σὰς τὸ εἶπον, νὰ ἀποθάνω ἀμέσως!

— Προφυλάχθητι! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ, τείνων τὴν πυγμὴν, δὲν γνωρίζεις τὰ ἀπειλοῦντα τὰς ἀντάρτιδας θυγατέρας!

— Γνωρίζω, ἀπήνητησεν ἡ Λουκία μετ' ἐπιφυλάξεως, τὰ ἀπειλοῦντα τὰς δυστυχεῖς συζύγους· ἀποθηήσκουσιν!

Ἐπὶ τῇ τρομερᾷ ταύτῃ κραυγῇ, σχεδὸν ἀκουσίως τῆς Λουκίας, ὁ κ. Δὲ Σερζὺ εἶδε διαβὰν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ αἱματηρὸν νέφος, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ἐπανεῖδε τὴν σύζυγον αὐτοῦ νεκράν· καὶ ὡσεὶ τετυφλωμένος ὑπὸ τῆς ὀργῆς, προῦχώρησεν ἐπὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, ἔχων φλογεροὺς τοὺς ὀφθαλμούς, ὑψωμένους τοὺς βραχίονας, ὡσεὶ ἐσκόπει νὰ κατασυντρίψῃ αὐτήν.

Ἡ Λουκία ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἑτέρου τῶν γονάτων, κατα-θορυβημένη καὶ φοβηθεῖσα, μετὰ τοὺς βραχίονας τεταμένους καὶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω.

Πάραυτα ἠνεύγη ἡ θύρα. Ἡ Βάλδα διὰ πηδήματος παρενέβη μεταξὺ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς θυγατρὸς. Ἰδιῶς ἀμ-φοτέρων τῶν χειρῶν ἐκράτησε τὸν βραχίονα τοῦ κυρίου Δὲ Σερζὺ.

— Κύριε κόμη!... ἀνέκραξεν.

Ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ ἀνεχαιτίσθη.

ΜΓ'

Τὸ μέγα παειγνίδιον τῆς Βάλδας.

Ἡ Λουκία διέμεινεν ἐπὶ τινὰ στιγμὴν ἐκμηδενισμένη, ὡς εἰ ἔλαβε τὸ κτύπημα, ὅπερ τὴν ἠπειλήσεν ὁ πατὴρ τῆς.

Ἡ Βάλδα, μετὰ προσπειποιημένης στοργῆς, ἐβοήθησεν αὐτὴν νὰ ἐγερθῇ καὶ νὰ καθῆσθαι.

Ἐβλεπε τὴν Λουκίαν ἤδη ἐκλελυμένην καὶ ἐξησθενη-μένην ὑπὸ τοσοῦτων συγκινήσεων, ἔκρινεν ἐπελοῦσαν τὴν καταλλήλων στιγμὴν ὅπως ἐπενέγκῃ αὐτῇ τὸ τελευταῖον κτύπημα. Λοιπὸν ἤρξαντο νὰ ὁμιλῶσι μετὰ τῆς κυρίας Δὲ Σερζὺ.

— Συνέλθετε, εἶπεν εἰς τὴν Λουκίαν, ἀναλάβετε τὰς δυνάμεις σας. Φεῦ! ἔχετε ἀνάγκην. Ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ δὲν σὰς εἶπεν ἀκόμη, δὲν ἔλαβε τὸν καιρὸν νὰ σὰς εἴπῃ τὸ σπουδαιότερον ὄλων· εἰς ποῖον τρομερὸν κίνδυνον, ἀπο-κρούουσα τὸν γάμον αὐτόν, ἐκτίθετε τὸν ἀδελφόν σας.

— Τὸν ἀδελφόν μου!... ἀνέκραξεν ἡ Λουκία ὁ Λου-κιανὸς εὐρίσκεται εἰς κίνδυνον! Δὲν ἐννοῶ.

— Διὰ νὰ καταστήσῃ ἀδύνατον τὸν γάμον αὐτόν, προσέβαλε βαρέως τὸν κύριον Δὲ Μοζιρόν. Πρέπει νὰ μο-νομαχήσωσι.

— Νὰ μονομαχήσωσι! Θεὸ μου! καὶ ποτε;

[Ἐπιτετα εὐνείχεια].

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Εἶνε τῶντι μεγαλοπρεπὲς τὸ θέαμα. Δι' ἐνὸς βλέμμα-
τος περιβάλλει τις ὀλόκληρον τὴν Σαραγῶσσαν. Ἰδοὺ ἡ
μεγάλῃ ὁδὸς Κόζο, ὁ περίπατος τῆς Ἀγίας Ἐγκράτσιας,
τὰ προάστεια· καὶ ἐδῶ κάτω οἱ χρωματιστοὶ θόλοι τῆς
Παναγίας τοῦ Pilar, τοὺς ὁποίους νομίζει τις ὅτι δύνα-
ται νὰ ψαύσῃ· ὀλίγον ἀπωτέρω ὁ ὕψηλός πύργος τῆς Σέο,
παρεκεῖ ὁ περίφημος Ἴβηρ, ὅστις περιβάλλει τὴν πόλιν
διαγράφων μεγαλοπρεπῆ καμπύλην, καὶ ἡ εὐρεῖα κοιλάς,
ἔρωτευμένα, ὡς λέγει ὁ Θεοβάλτης, μετὰ τὴν διαύγειαν τῶν
ὕδατων καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ροῦ αὐτοῦ, καὶ ἡ Huerba
καὶ αἱ γέφυραι καὶ αἱ ῥάχεις, αἵτινες ἐνθυμίζουσι τόσας
αἱματηρὰς συγκρούσεις καὶ ἀπεγνωσμένας ἐφόδους!

Ὁ φύλαξ ἀνέγνωσεν ἐπὶ τοῦ προσώπου μου τὰς σκέ-
ψεις, αἵτινες διήρχοντο ἐκ τοῦ νοῦ μου καὶ οἰοεὶ συνε-
χίζων ὁμιλίαν ὑπ' ἐμοῦ ἀρξαμένην, ἀνέλαβε νὰ μοὶ δεῖξῃ
τὰ σημεῖα, δι' ὧν εἰσήλασαν οἱ Γάλλοι, καὶ ὅπου οἱ πο-
λίται ἠμύνθησαν ἔρρωμένους.

— Ἐκεῖνο ὅπου μὰς ἔκαμε νὰ παραδοθῶμεν, μοὶ εἶπε,
δὲν ἦσαν αἱ βόμβαι τῶν Γάλλων· ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἐκαίσαμεν
τὰ σπίτια μας καὶ τὰ ἐτινάξαμεν εἰς τὸν ἀέρα μετὰ τῆς μί-
ναις· ἀλλὰ ἦτο ἡ ἐπιδημία. Τὰς τελευταίας ἡμέρας πε-
ρισσότεροι τῶν δεκαπέντε χιλιάδων ἀνδρῶν ἀπὸ τὰς σα-
ράντα χιλιάδες, ὅπου ὑπερασπίζοντο τὴν πόλιν ἐμβήκαν
εἰς τὰ νοσοκομεῖα. Δὲν ἐπροφθάναμεν νὰ μαζεύωμεν τοὺς
πληγωμένους καὶ νὰ θάπτωμεν τοὺς ἀποθνήσκοντας. Οἱ
σωροὶ εἰς τοὺς ὁποίους εἶχαν μεταβληθῆ τὰ σπίτια ἦσαν
σκεπασμένοι ἀπὸ πτώματα σάπια τὰ ὁποῖα ἐμόλυναν τὴν
ἀτμοσφαῖραν. Τὸ ἐν τρίτον ἀπὸ τὰς οἰκοδομὰς εἶχε κα-
ταστραφῆ, καὶ ὁμως κανεὶς δὲν ἔλεγε νὰ παραδοθῶμεν,
ἐκεῖνος δὲ ὅπου θὰ ἔλεγεν αὐτὸ θὰ ἐφρονεύετο ἀμέσως. Εἰς
κάθε πλατεῖαν ἦτο ἕτοιμον δι' αὐτὸν καὶ ἐν ἰκρίωμα.
Ὅλοι ἐπροτιμούσαμεν νὰ ἀποθάνωμεν εἰς τὰ ὁδοφράγ-
ματα, νὰ καῶμεν, νὰ ταφῶμεν εἰς τοὺς σωροὺς τῶν ἐρει-
πίων παρὰ νὰ ὑποκύψωμεν. Ἄλλ' ὅταν ὁ Παλαφῶξ ἀπέ-
θανεν, ὅταν ἔγινε γνωστὸν ὅτι οἱ Γάλλοι εἶχαν νικήσει
εἰς ἄλλα μέρη, καὶ ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον καμμία ἐλπίς,
ἠναγκάσθημεν νὰ καταθέσωμεν τὰ ὅπλα. Ἀλλὰ οἱ πολε-
μισταὶ τῆς Σαραγῶσσης παρεδόθησαν ἐντίμως καὶ ἐνδό-
ξως, ὅταν δὲ τὸ πλῆθος ἐκεῖνο οἱ στρατιῶται, οἱ χωρικοὶ,
οἱ μοναχοί, τὰ παιδιὰ, πεσοὶ καὶ κόκκαλο, μὲ ξεσοχημένα
φορέματα, γεμάτοι ἀπὸ πληγὰς καὶ καταματωμένοι
ἔκαμαν παρέλασιν ἔμπροσθεν τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων,
οἱ νικηταὶ ἀνετρίχιασαν ἀπὸ σεβασμῶν καὶ δὲν ἐτόλμη-
σαν νὰ χαρῶσι διὰ τὴν νίκην! Ὁ ἔσχατος ἀπὸ τοὺς χω-
ρικοὺς μας εἰμποροῦσε νὰ κρατῇ τὸ μέτωπον ὕψηλότερα
ἀπὸ τὸν πρῶτον στρατάρχη των.—Zaragoza, καὶ προ-
φέρων τὰς λέξεις ταύτας ἦτο μεγαλοπρεπῆς, ha escupido
en la cara a Napoleon! (ἡ Σαραγῶσσα ἐπτυσεν εἰς τὸ
πρόσωπον τοῦ Ναπολέοντος!)

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐσκέφθη τὴν ἱστορίαν τοῦ Θιέρ-
σου, καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐξιστορήσεως τῆς
ἀλώσεως τῆς Σαραγῶσσης διήγειρεν ἐν ἐμοὶ αἰσθημὰ τι
ἀγανακτήσεως. Οὔτε μία γενναία λέξις περὶ τῆς ἐνδόξου
ἐκατόμβης τοῦ δυστυχοῦς ἐκεῖνου λαοῦ! Ἡ ἀνδρεία των,
δι' αὐτόν, δὲν εἶνε ἄλλο ἢ ἀγριὸς φανατισμὸς, ἡ κενό-
δοξος πολεμικὴ μανία χωρικῶν ἀπηυδαμένων ἐκ τοῦ μι-
σητοῦ βίου τῶν ἀγρῶν καὶ μοναχῶν κεκορεσμένων ἐκ τῆς
μοναξίας τοῦ κελλείου. Ἡ ἥρωικὴ αὐτῶν ἐπιμονὴ ἐκλαμβά-
νεται ὡς ἀνόητον πεῖσμα, καὶ ἡ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη

ὡς ἡλιθία ἀλαζονεία. Ἐκεῖνοι δὲν ἀπέθνησκον pour cet
idéal de grandeur, ὅπερ ἐθέρμαινε τὰ στήθη τῶν αὐτο-
κρατορικῶν στρατιωτῶν! Ὡσαυτὴ ἡ ἐλευθερία, ἡ δικαιο-
σύνη, ἡ τιμὴ ἐνὸς λαοῦ ἀξίζουσι ὀλιγώτερον τῆς φιλοδο-
ξίας ἐνὸς αὐτοκράτορος, ὅστις τὸν κυριεύει διὰ προδοσίας,
καὶ θέλει νὰ τὸν κυβερνήσῃ διὰ τῆς βίας!...

Ὁ ἥλιος ἦτο περιττὴν δύσιν του, οἱ πύργοι καὶ τὰ κω-
δωνοστάσια τῆς Σαραγῶσσης ἐφωτίζοντο ὑπὸ τῶν τελευ-
ταίων ἀκτίνων, ὁ οὐρανὸς ἦτο διαυγέστατος, ἔρριψα πέριξ
ἐν ἐτι βλέμμα ὅπως ἀποτυπώσω καλῶς ἐν τῇ μνήμῃ μου
τὸ θέαμα τῆς πόλεως καὶ τῆς ἐξοχῆς, καὶ πρὶν ἢ στραφῶ
ὅπως κατέλθω, εἶπον εἰς τὸν φύλακα, ὅστις μὲ παρετήρει
μὲ ὕφος εὐμενοῦς περιεργείας:

— Νὰ διηγήσαι εἰς τοὺς ξένους οἱ ὁποῖοι ἀπὸ σήμερον
καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἔρχονται νὰ ἐπισκέπτωνται τὸν πύρ-
γον, ὅτι μίαν ἡμέραν ἕνας νέος Ἴταλός, ὀλίγας ὥρας προτοῦ
ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Καστιλιάν, χαιρετίζων διὰ τελευ-
ταίαν φορὰν ἀπὸ αὐτὸν ἐδῶ τὸν ἐξώστην, τὴν πρωτεύου-
σαν τῆς Ἀραγῶνος, ἀπεκάλυψε τὴν κεφαλὴν του μετὰ τὸ
βαθύτερον αἰσθημα τοῦ σεβασμοῦ, οὕτω, καὶ ὅτι μὴ δυ-
νάμενος νὰ ἀσπασθῇ ἐπὶ τοῦ μετώπου ἕνα πρὸς ἕνα ὅλους
τοὺς ἀπογόνους τῶν ἡρώων τοῦ 1809 ἔδωκεν ἕνα ἀσπα-
σμὸν εἰς τὸν φύλακα.

Καὶ τῷ ἔδωκα αὐτόν, καὶ μοὶ τὸν ἀνταπέδωκε, καὶ
ἀπῆλθον εὐχαριστημένος, καὶ αὐτὸς ἐπίσης, καὶ ἄς γελάσῃ
ὅποιος θέλει.

Μετὰ τοῦτο ἐνόμισα ὅτι δύναμαι νὰ λέγω ὅτι εἶδον
τὴν Σαραγῶσσαν καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἀνα-
κεφαλαιῶν τὰς ἐντυπώσεις μου. Εἶχον ὁμως μεγάλην ἐπι-
θυμίαν νὰ συνδιαλεχθῶ ἐπ' ὀλίγον μετὰ τινος ἀγαθοῦ
ἄστου, καὶ ἀφοῦ προεγευμάτισα ἐπορεύθην εἰς τὸ καφε-
νεῖον, ὅπου ἔυρον ἀμέσως ἕνα κτηματίαν καὶ ἕνα ἐργαστη-
ριάρχην, οἵτινες μετὰξὺ τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου ροφήμα-
τος τῆς σοκολάτας, μοὶ ἐξέθεσαν τὴν πολιτικὴν κατάστα-
σιν τῆς Ἰσπανίας, καὶ τὰ δραστηριώτερα μέσα δι' ὧν θὰ
ἐσώζετο τὸ κλυδωνιζόμενον σκάφος τῆς πολιτείας.

Εἶχον ἀντίθετα φρονήματα. Ὁ εἰς, ὁ ἐργαστηριάρχης,
ἀνθρωπίσκος, ρινόσιμος, μὲ ὀγκῶδες ὑπερσάρκωμα μετὰξὺ
τῶν δύο ὀφθαλμῶν, ἤθελε τὴν ὁμοσπονδιακὴν δημοκρατίαν,
ἀνευ ἀναβολῆς, τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν προτοῦ νὰ κα-
τακλιθῆ, καὶ ἔθετεν ὡς ὄρον ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ διὰ τὴν
εὐδαιμονίαν τῆς νέας κυβερνήσεως, νὰ τουφεκιθῶσιν ὁ
Σερράνος, ὁ Σαγάστας καὶ ὁ Ζορίλλας, ἵνα πεισθῶσιν
ἅπαξ διὰ παντός que no se chanzee con el pueblo espa-
ñol, (ὅτι δὲν χορατεύουν μετὰ τὸν ἰσπανικὸν λαόν).

— Y el rey de Ustedes, συνσπέρανε στρεφόμενος πρὸς
με, (εἰς δὲ τὸν βασιλέα, τὸν ὅποτον μὰς ἐστείλατε σεις),
— συγγνώμην, ἀγαπητέ μου Ἴταλέ, ἐὰν ὀμιλῶ εἰλικρινῶς—
εἰς δὲ τὸν βασιλέα σας ἐν εἰσιτήριον πρώτης θέσεως διὰ
νὰ ἐπιστρέψῃ à la hermosa Italia (εἰς τὴν ὠραίαν Ἴτα-
λίαν), ὅπου πνέει καλλίτερος ἀῆρ διὰ τοὺς βασιλεῖς.

— Somos españoles (εἰμεθα Ἴσπανοί), προσέθηκε, καὶ
δὲν θέλωμεν ξένους οὔτε βρασμένους, οὔτε ὠμούς!

— Νομίζω ὅτι ἐνόησα τὸ πνεῦμα τῆς ὁμιλίας του, εἶ-
πον πρὸς τὸν κτηματίαν, καὶ ὑμεῖς πῶς νομίζετε ὅτι θὰ
ἐσώζετο ἡ Ἰσπανία;

— No hay mas que un medio! (δὲν ὑπάρχει εἰμὴ
ἐν μέσον!) ἀπεκρίθη μὲ ὕφος μεγαλοπρεπές. Ὁμοσπονδι-

ακὴ δημοκρατία, — εἰς τοῦτο συμφωνῶ μὲ τὸν φίλον μου, — ἀλλὰ μὲ πρόεδρον τὸν Δὸν Ἀμεδαῖον!

Ὁ φίλος ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Ἐπαναλαμβάνω: μὲ τὸν Δὸν Ἀμεδαῖον ὡς πρόεδρον! Εἶνε ὁ μόνος ἄνθρωπος ποῦ εἰμπορεῖ νὰ κρατήσῃ εἰς τὰ πόδια τῆς τῆν δημοκρατίαν. Δὲν εἶνε ἰδική μου μόνον γνώμη, εἶνε ἡ γνώμη πολλῶν. Ἄς ἐξηγήσῃ εἰς τὸν πατέρα του ὁ Δὸν Ἀμεδαῖος, ὅτι ἐδῶ μὲ τὴν μοναρχίαν δὲν γίνεται τίποτε, ἄς καλέσῃ εἰς τὴν κυβέρνησιν τὸν Καστελάρ, τὸν Φιγουέραν, τὸν Pi y Margal, ἄς ἀνακηρύξῃ τὴν δημοκρατίαν, ἄς ἐκλεχθῇ πρόεδρος καὶ ἄς εἴπῃ εἰς τὴν Ἰσπανίαν. «Κύριοι, τώρα διατάσσω ἐγώ, καὶ ὅστις δὲν ὑπακούει, ξύλο!» Καὶ τότε μόνον θὰ ἔχωμεν ἀληθῆ ἐλευθερίαν.

Ὁ ἐργαστηριάρχης, ὅστις δὲν ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ἀληθὴς ἐλευθερία ἔγκειται εἰς τὸ ξύλον, διεμαρτυρήθη. Ὁ ἄλλος ἀνταπήντησε καὶ ἡ φιλονεικία διήρκεσεν ἀρκετὴν ὥραν. Μετὰ ταῦτα ὠμίλησαν περὶ τῆς βασιλείσσης, καὶ ὁ κτηματίας ἐδήλωσεν ὅτι καίτοι ἦτο δημοκρατικός, οὐχ ἦττον ἔτρεφε διὰ τὴν Δόννα Βικτωρίαν βαθύτατον σεβασμὸν καὶ ἐνθερμον θαυμασμὸν.

— Tiene mucho de aquí (ἔχει πολὺ ἐδῶ), εἶπεν ἐγγίζων διὰ τοῦ δακτύλου τὸ μέτωπον. Es verdad que sabe el griego? (εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἰξεύρει τὴν ἐλληνικὴν;)

— Καὶ πῶς! ἀπήντησα.

— Ἀκούεις; εἶπε στραφεὶς πρὸς τὸν ἄλλον.

— Ναί, ἐφέλλισεν ὁ ἐργαστηριάρχης, ἀλλὰ ἡ Ἰσπανία δὲν κυβερνᾶται μὲ τὰ ἐλληνικά.

Ὁ μολόγσι ὅμως καὶ οὗτος, ὅτι προκειμένου νὰ ἔχωσι βασιλίσσαν, βεβαίως ἦτο προτιμότερον νὰ εἶνε μία σοφὴ καὶ πεπαιδευμένη, digna de sentarse en el trono de Isabel la Católica (ἄξιαν νὰ καθῆσῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Καθολικῆς Ἰσαβέλλας), ἥτις ὡς εἰξεύρουσι πάντες, ἐγίνωσκε τὴν λατινικὴν ὡς τέλειος καθηγητής, παρὰ νὰ εἶνε καμμία ξεμυαλισμένη ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουσι τίποτε ἄλλο εἰς τὸν νοῦν των, εἰμὴ τοὺς χοροὺς καὶ τοὺς εὐνοουμένους των. Ἐν ἐνὶ λόγῳ δὲν ἤθελε νὰ βλέπῃ ἐν Ἰσπανίᾳ τὸν οἶκον τῆς Σαβόγιας, ἀλλ' ἐὰν ὑπῆρχέ τι δυνατόμενον νὰ τὸν κάμψῃ ὀλίγον ὑπὲρ αὐτοῦ, ἦσαν τὰ ἐλληνικά τῆς βασιλείσσης. Τί εὐγενὲς δημοκρατικός!

Ἐπάρχει ἐν τούτοις παρὰ τῷ λαφ' τούτῳ ποιά τις γενναιοφροσύνη καὶ ψυχικὴ δύναμις, αἰτινες δικαιολογοῦσι τὴν περὶ αὐτοῦ ἐντιμὸν φήμην.

Ὁ Ἀραγωνίος ἐν Ἰσπανίᾳ εἶνε σεβαστός. Ὁ λαὸς τῆς Μαδρίτης, ὅστις ἐλέγχει τοὺς Ἰσπανοὺς ὄλων τῶν ἐπαρχιῶν, χαρακτηρίζων τὸν Καταλωνὸν ὡς ἀγροίκον, τὸν Ἀνδαλουσιανὸν ὡς μάταιον, τὸν Οὐαλεντιανὸν ὡς ἀγριον, τὸν Γαλικιανὸν ὡς ἀθλιον καὶ τὸν Οὐάσκωνα ὡς ἀπέδευτον, ὁμιλεῖ μετὰ τινος ἐπιφυλακτικότητος περὶ τῶν ὑπερφηάνων τέκνων τῆς Ἀραγωνίας, ὅτινες κατὰ τὸν δέκατον ἔννατον αἰῶνα ἔγραψαν διὰ τοῦ ἰδίου αὐτῶν αἵματος τὰς ἐνδοξοτέρας σελίδας τῆς ἱστορίας τῆς Ἰσπανίας.

Τὸ ὄνομα τῆς Σαραγώσσης ἤχει παρὰ τῷ λαφ' ὡς κραυγὴ ἐλευθερίας καὶ παρὰ τῷ στρατῷ ὡς κραυγὴ πολέμου. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ρόδον ἀνευ ἀκανθῶν, ἡ εὐγενὲς αὕτη ἐπαρχία εἶνε ἐστία ταραχοποιῶν δημαγωγῶν, ἀρχηγῶν ἐπαναστατικῶν στιφῶν, ἀνθρώπων θερμοκεφάλων καὶ τολμηρῶν, ὅτινες μεγάλας παρέχουσιν ἀνησυχίας εἰς πάσας τὰς κυβερνήσεις. Ἡ κυβέρνησις ὀφείλει νὰ θωπεύῃ τὴν Ἀραγῶνα ὡς τινα υἱὸν κακὸν καὶ ὀρηκτικόν, ὅστις ἂν ὄχι τι ἄλλο φέρει τὸν οἶκον εἰς ἀναστάτωσιν.

Ἡ εἰσοδος τοῦ βασιλέως Ἀμεδαίου εἰς Σαραγῶσσαν καὶ ἡ βραχεῖα αὐτόθι διαμονή του ἐν ἔτει 1871, παρέσχον ἀφορμὴν εἰς τινα γεγονότα, ἀξία διηγήσεως, οὐ μόνον διότι ἀναφέρονται εἰς τὸν ἡγεμόνα, ἀλλὰ διότι ἀποτελοῦσιν εὐγλωττον ἀπόδειξιν τοῦ χαρακτήρος τοῦ

λαοῦ. Καὶ πρὸ πάντων ὁ λόγος τοῦ δημάρχου, περὶ οὗ τόσος ἐγένετο πάταγος ἐν τε τῇ Ἰσπανίᾳ καὶ ἐκτὸς αὐτῆς, ὡς κλασικοῦ παραδείγματος δημοκρατικῆς αὐθαδείας.

Ὁ βασιλεὺς ἔφθασε πρὸς τὸ ἐσπέρας εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, ἐνθα ἀνέμενον αὐτὸν οἱ ἀντιπρόσωποι πολλῶν δήμων, σωματείων, στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν συλλόγων διαφόρων πόλεων τῆς Ἀραγωνίας. Μετὰ τὰς συνήθεις ζητωκραυγὰς καὶ τὰς συνήθεις ἐπευφημίας ἐγένετο σιγὴ καὶ ὁ δήμαρχος τῆς Σαραγώσσης, παρουσιασθεὶς εἰς τὸν βασιλέα, ἀνέγνωσε μετ' ἐμφαντικοῦ τόνου τὸν ἐξῆς λόγον.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑΚΙΑ

4.

Ἀγαπητέ μου,

Ὁνομάζεις λοιπὸν καὶ σὺ ἐγωιστὴν — τὸ ἐναντίον τοῦ μετριοφρον, — ἐκεῖνον ποῦ φαίνεται πῶς ἔχει γιὰ τὸν ἑαυτό του μιὰν ἰδέαν πολὺ ἢ λίγον πειὸ μεγάλην, ἀπὸ τὴν ἰδέαν ποῦ ἔχουν οἱ ἄλλοι γι' αὐτόν. Πολὺ καλὰ, τὸ παραδέχομαι. Μὰ δὲ πιστεύεις τάχα καὶ σὺ πῶς φυσικὰ κάθε ἄνθρωπος ἀπὸ πεποίθησιν, ἀδιάφορο ἂν ψεύτικη ἢ ἀληθινή, ἔχει ἰδέαν γιὰ τὸν ἑαυτό του πολὺ μεγαλήτερη ἀπὸ κείνη, ποῦ ἔχει γι' αὐτόν ὁ κόσμος, τοῦλάχιστον ὁ κόσμος, ποῦ συναναστρέφεται καὶ ποῦ τὸν ξέρει; Ἄν το παραδεχθῆς αὐτό, θὰ παραδεχθῆς βέβαια τότες πῶς γιὰ νὰ μὴ φαίνεται κανεὶς στοὺς ἄλλους ἐγωιστὴς παρὰ μετριοφρον, πρέπει νὰ ὑποκρίνεται πῶς νομίζει τὸν ἑαυτό του, ὅσο τοῦλάχιστο καὶ οἱ φίλοι του, ἂν ὄχι καὶ κατώτερο. Μὲ ἄλλους λόγους, ἂν δὲν φαίνεται κανεὶς ἐγωιστὴς εἰς τοὺς ἄλλους, θὰ φαίνεται ὑποκριτὴς εἰς τὸν ἑαυτό του, καὶ ἀρκεῖ νὰ κάμῃ ἕνας τὸν ἀπλό αὐτὸ συλλογισμό γιὰ νὰνακαλύψῃ ὅλη τὴ ψευτιά καὶ τὴν ἀδιαντροπία τῶν λεγομένων μετριοφρονῶν. Γιὰ μένα, ἀγαπητέ μου, προτιμῶ νὰ ἦμαι ἐγωιστὴς κατὰ τὴ γνώμη τῶν ἄλλων, παρὰ πραγματικῶς ὑποκριτὴς. Ἄπ' ὅλους μάλιστα τοὺς μεγάλους μετριοφρονῶνας προτιμῶ τοὺς μεγάλους ἐγωιστὰς — καὶ ἄμποτε νὰ εὕρισκα πολλοὺς! — ὄχι μονάχα γιὰ τὸ λόγο ποῦ εἶπα παραπάνω, παρ' ἀκόμα γιὰτὶ ξέρω πῶς κάθε ἀληθινὴ ἀξία — ἔξωρα τὸρ' ἀπ' τὴ φυσικὴ, τὴν ἀνθρώπινη πεποίθησιν ποῦ θᾶχῃ στὸν ἑαυτό της, — ἔχει καὶ τὴ συναισθησὴ της, τὴ φιλοσοφικὴ της συνείδησιν, τόσο καθαρότερη, ὅσο τελειότερο εἶνε τὸ μυαλό. Γι' αὐτὸ ἡ μετριοφροσύνη εἶνε ἀπλούστατα μιὰ κοινωνικὴ ἀρετὴ — ἂν της ἀξίζει καὶ τέτοιο ὄνομα — δηλαδὴ συνθηματικὴ, ποῦ τὴν φυλάγῃ, μαζὶ μὲ τόσες ἄλλες ὑποκρισίας, καθέννας ἀπὸ κείνους ποῦ θεωροῦν χρέος καλοαναθρεμμένου νὰ σεβασθοῦν αὐστηρὰ καὶ καταγράμμα τὸν κώδικα τῆς σημερινῆς κοινωνίας.

Ἐνας ποιητὴς, ἀπὸ τοὺς πειὸ γνωστοὺς καὶ ξακουσμένους τοῦ τόπου μας, ἔγραφε ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες σ' ἕνα νέο φίλου μου, ποῦ του ζήτησε τὴν ἀδεια καὶ τὴν τιμὴ νὰ του ἀφιερῶσῃ κάτι τί: «Θὰ λογισθῶ πολὺ εὐτυχὴς ἂν εἰς τὴν Δόξαν, ἥτις σὰς περιβάλλει, συνδέσητε καὶ τὸ ἐμὸν Ταπεινότατον ὄνομα.» Παράβαλε τώρα αὐτὰ μ' ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ διάλογο κινεζικὸ καὶ πές μου πειὸ ἀπὸ τὰ δυὸ σοῦ φαίνεται σχετικῶς περισσώτερο γελοῖο:

— Πόσα ὠραιότατα καὶ ἐξυπνότατα καὶ πολυτιμώτατα παιδιὰ ἔχεις, ἀφέντη μου;

— Ἐχω πέντε ἀσχημώτατα καὶ κακορροϊκὰ ζώφια, ποῦ δὲν εἶνε ἀξία οὔτε νὰ τα ζυλοφορτόνῃ ὁ Ταπεινότατος δούλος σου.

ΚΡΙΦΟΣ

5.

'Αγαπητέ μου,

'Εγέμισ' από τεύχη, από τομίδια, από φυλλάδια, από ημίφυλλα. Δέν μπορώ άλλο! 'Από τόσα χρόνια τόρα πού μαζεύω, έγιναν τόσο πολλά, πού δέν ξέρω πώς νά τά οικονομήσω. Είνε πιασμένες όλες ή θέσες πού έφρισα γι' αυτά στη μικρή μου κάμαρα και μένουν ακόμα απέξω ένα σωρό. Σήμερα τά έβλεπα και τά φυλλομετρούσα. Τί λόγοι έναρκτήριοι, τί λογοδοσίες, τί διατριβές άπολογητικές, τί προσφωνήσες πανηγυρικές, τί μνημόσυνα, τί έπιτάφιοι, τί μετάφρασες, τί δράματα, τί κωμωδίες, τί ποιήματα, τί άγγελίες, τί, τί... κ' έγώ δέν ξέρω. Τό κεφάλι μου ζαλίστηκε στην άρχή μ' έπιασε ένα γέλοιο, έπειτα μιά στενοχώρια και στό τέλος μιά άπελπισιά. Κρίμα στον κόπο, στό χαρτί και στό μελάνι!... Και νά συλλογίζεσαι πώς αυτά όλα-δλα κάνουνε τό περισσότερο τή φιλολογία μας στην πνευματική μας κίνηση, και πώς σέ καθ' έκατό ούτε δύο δέν βρίσκονται μολοντούτο τής προκοπής, αξία τουλάχιστο νά κρατούν μιά θέση, ίσια μέ τό μικρό τους όγκο, μέσ τήν κάμαρα ενός λογιώτατου!

Πραγματικώς στην Έλλάδα μας έπλημμύρισαν αυτές ή χαμένες μικροέκδοσες, φυλλάδες πού είτε γράφουν είτε δέ γράφουν απέξω γιά τόν τύπο τό τιμάται δραχμής, είτε προωρισμένες νά χαριστούν ή μισές στους φίλους και ή μισές νά σαπηθούν σέ σωρούς διά βιβλιοπωλεία ή στα γραφεία των συγγραφέων των. Για μέσ πού καταγινόμθα στα γράμματα—και όπου κακό σου θέλει!—τά φυλλαδάκια αυτά είναι μιά πληγή περισσότερο. Πότε γιά τή μιά πότε γιά τήν άλλην αίτια, είμαστε άναγκασμένοι νά τά κρατούμε. Πολλά και μικρά και ψιλά σκεπάζουν έπίμονα τά τραπέζια μας και τά πράγματά μας, όπως ή άκρίδες εκείνο τόν καιρό τά πράγματα των Αιγυπτίων. Και φαντάσου πώς γιά νά τά ξεκάνη κανείς πρέπει νά πολεμήση και μιά πρόληψη· γιατί τά περισσότερα ή καλύτερα όλα, είναι δώρα, ένθύμια, όπως τά γράφομε, φίλων. Τά κομπλιμέντα και ή κολακείες δίνουν και πέρνουν στής αυτόγραφες άφιέρωσες: τῷ άξιοτίμῳ, τῷ έριτίμῳ, τῷ έλλογιμῳ, τῷ μουσοφιλήτῳ, τῷ ήγαπημένῳ, τῷ προσφιλεστάτῳ και πάει λέωντας. Αί, αυτά κ' αυτά είναι πού μέ κάνουν και γίνουμαι τόρα θυσία και τά κρατῶ και τά προσέχω και τά μαζεύω, ως που νά βαργεστίσω καμμιά μέρα και νάν τα στείλω γούρμα και άγουρα, ξερά και χλωρά, μέ τήν κανίστρα στό μπακάλικο! Και έγώ, ξέρεις, ούτε πολλούς φίλους έχω, ούτε όνομα γνωστό· γι' αυτό συλλογίζουμαι τί θά παθαίνουν οι άλλοι οι κακόμοιροι, οι όπωσδήποτε γνωστοί, μ' αυτά τά καταραμένα φιλικά ένθύμια, τά μνησίδωρα, τά τεκμήρια, τά δείγματα και ό,τι άλλο θέλης—και είμαι πρόθυμος νά τους δικαιολογήσω γιά κάθε άνοίκιο κίνηση.

Μιά μέρα έρριξα τά μάτια μου σέ κάτι παληά βιβλία πού πουλούσαν στό δρόμο κ' έγνώρισα μέ καϊμό πατρικό κ' ένα βιβλιαράκι πού είχε απέξω τυπωμένο τ'όνομά μου. Ήταν τό μοναχό φυλλάδιο πού τύπωσα στη ζωή μου, και τό είχα χάρισει σέ τέτοιο στενό φιλικό κύκλο, πού μούλθε μεγάλη άπορία και περιέργεια γιά τήν κατάντηση αυτή. Τό πήρα και καθώς ρωτούσα πόσο έχει (ήμ αυτό; δόστε ό,τι θέλετε!) γύρισα τό ξώφυλλο. Και είδ' από μέσα τήν άφιέρωση πού είχα γραμμένη μέ λιλά μελάνι και μέ πολλήν άγάπη σ' ένα λόγιο, από τους πειό στενούς μου φίλους. Νά σου 'πῶ τήν άλήθεια στην άρχή μου ξυνοφάνηκε. Δέν περίμενα ποτέ άπ' αυτόν νά πουλήση τά βιβλία του μέ τήν όκεία στον παλαιοπώλη και νά μ'ην έξαιρέση άπ' τό σωρό τουλάχιστο τά βιβλία των φίλων του. Μά τόρα πού τρέχω κ' έγώ τό κίνδυνο, μέρα τή μέρα μεγαλείτερο, νά κάμω τό ίδιο— δέν του βαστώ

κανένα πάθος· και... σέ φίλω χωρίς κάκια, γιατί έσύ ήσουν εκείνος... .

ό φίλος σου

ΚΡΥΦΟΣ

6

'Αγαπητέ μου,

Σου γράφω άπ' τό χωριό. Μ' όλο τό χειμώνα ή ζωή έδῶ είναι πολύ ευχάριστη και ζεστή· και θά ήμουν πολύ ευχαριστημένος, άν δέν έρχονταν νά μας ταραξή, έμένα καθώς και όλους τους χωριανούς, εν άπρόβλεπτο δυστύχημα.

Χθές τό βράδυ πέθανε ή γυναίκα του Νικολού, νέα, κατανέα ή κακομοίρα και λίγες μέρες ύστερ' άπ' τή γέννα του τέταρτου της παιδιού. Κακή γέννα δέν έκανε και θά μέρωτής βέβαια από τί πέθανε λοιπόν. Αί, φίλε μου! πέθανε άπ' τή λύπη της πώς έκανε πάλι... κορίτσι!

Είνε μιά λυπητερή ιστορία, πού έλαβα τήν κακοτυχία νά την άκολουθήσω 'ς όλα της τά κεφάλαια. Σάν παντρεύτηκε ό Νικολός τή Μαρία, οι συγγενείς του όλοι χαλάσαν τά μούτρα τους πώς ή νύφη τάχατες ήταν φτωγή και θά κακοπερνούσαν. Δέν έκάμανε μεγάλη αντίσταση, γιατί ό Νικολός τή αγαπούσε γερά, μά τήν έκαμαν τή δυστυχισμένη άπ' τής πρώτες μέρες νά πιη ένα σωρό φαρμάκια. Και ήταν καλή κοπέλα ή μαύρη, ταπεινή, αισθαντικιά, ποραπονηάρα. Κάνει τό πρώτο παιδί· άν ήταν τουλάχιστο σερνικό κάτι θά μαλάκωναν οι σκληροχώριοι· μά ή τύχη θέλησε άλλοιώς και ή φτωγή νύφη δέν έγεινε πλούσια μάνα! Κάνει και τό δεύτερο, θηλυκό· κάνει και τό τρίτο, θηλυκό. Σ' αυτό τό άναμεταξύ τής πεθαίνει τό πρώτο, τής πεθαίνει τό δεύτερο. Δύστυχο σπίτι, κακός γάμος, κατάρρα. Ό κόσμος στό χωριό άρχισε τό μακρύ του και τό κοντό του. Μπήκαν και ή γρηούλες ή φλύαρες στη μέση και τήν άπόκαμαν τή συφορά. Λέγαν στη μάνα χίλιες δυό άνοησίες· πώς έχει έχθρους δυνατούς· πώς τής έχουν καμωμένα μάγια· πώς τής έχουν ριχμένα— έτσι τό λένε ή μάγισσες— έφτά θηλυκά, πού θάν τα κάνη όλα στην άράδα και... νά πάρη τά μέτρα της. Τήν έζούρλαναν τή γυναίκα· τήν έκαναν νευρικιά, τήν άρρώστησαν. Έβλεπε φαντάσματα και όνειρα τρομακτικά. Άρχισε κ' αυτή τά μάγια και τά ξόρκια και τά διαβάσματα. Άνοιγε ξωκλήσια και τά λειτουργούσε. Έπερνε χίλια γιαιτρικά, έκανε χίλια γιατροσόφια... Σάν ήταν πάλι νά γεννήση, φανταζέσαι μέ τί καρδιοκτύπι περίμενε τό παιδί, άφού μάλιστα είχε πάρει και τά μέτρα της... Μά του κάκου! και τό τέταρτο ήταν θηλυκό. Ή έντύπωση τής δυστυχισμένης στάθηκε μεγάλη και όλέθρια. Τήν βρήκαν ευθύς σπασμοί και ύστερα έπεσε σέ λήθαργο μακρυνό, άπελπιστικό. Τήν τρίτη μέρα ξεζύχησε.

Στήν κηδεία της έλαβα τήν ευκαιρία νά ιδῶ μπροστά μου όλο διαμιάς τό χωριό. Δυό δασκάλοι, δύο γιατροί, τρεις παπάδες, τρεις-τέσσεροι φητητές, πολλοί μαθητές και άλλοι άνθρωποι αρκετά καλοί και γραμματισμένοι, διακρίνονταν μέσα στό μαύρο πλήθος, πού έσουνόδευε στον τάφο τό θύμα τής κακίας, τής πρόληψης και τής άμάθειας! Και τό δυστύχημα πλήγανε τόσο βαθύτερα τήν καρδιά μου, όσο σκεπτόμουν πώς τό χωριό μας είναι πειά τόπος προχωρημένος, πολιτισμένος, και πώς ένα περιστατικό σάν τό θάνατο τής άτυχης αυτής, είναι γιά κάθε τέτοιον τόπο άτιμία άνεξάλειπτη. Τό πράγμα θά μου φαίνονταν βέβαια φυσικό, άν ζούσα έξαφνα μέ Ζουλού, μέ Νιάμ-Νιάμ, μέ Σαμουανούς ή μέ Φιγίους. Μά σ' έναν τόπο πού οι γιατροί του είναι σπουδασμένοι στη Γερμανία—μάλιστα!—και οι δασκάλοι του στην Άθήνα, δέν φταίω θαρῶ, άν ή άδικη μοιρασιά των φώτων στους ανθρώπους μου είναι

ἔτσι περισσότερο φανερὴ καὶ περισσότερο σκληρὴ. Ὡ, ἂν ἀκούγαμε ὅλοι τὸ λόγο τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐπολλαπλασιαζάμε μὲ ζῆλο τὸ τάλαντο ποῦ ἔχομε!

ὁ ΚΥΡΥΦΟΣ σου.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Αἱ σπουδαιότεραι φυτικά οὐσία εἶναι οἱ καλούμενοι δημητριακοὶ καρποί, ὁ σίτος δηλ. ὁ ἀραβόσιτος, ἡ βρώζα, ἡ κριθή, ἡ ὄρυζα κ. λ.

Ὁ ἄρτος κατασκευάζεται ὡς γνωστὸν ἐκ σίτου συνηθέστερον ἢ ἐκ κριθῆς, ἀραβοσίτου κ. λ. Οὐδμία δὲ τροφὴ ἦναι τοῦ ἄρτου πολυτιμότερα. Καλὸν ὅμως εἶναι νὰ μὴ τρώγῃται θερμὸς ὁ ἄρτος· ἐνῶ τοῦναντίον μετὰ τὴν ἀπόψυξιν εἶναι λίαν εὐπεπτος, ἀρκεῖ ἡ μάσσησις νὰ ἦναι ἐντελής.

Ἐπίσης δύσπεπτος εἶναι ὁ πολὺ ἐψημένος καὶ ἀπνηθρακωμένος ἄρτος, ὅστις τότε ἀπαιτεῖ ὑπερβάλλουσαν τοῦ στομάχου ἐργασίαν.

Μετὰ τὸ γάλα ὁ ἄρτος εἶναι τύπος τελείας τροφῆς, διότι ὡς ἐκ τῆς συστάσεως αὐτοῦ περιέχει στοιχεῖα πλαστικὰ καὶ θερμογόνα ἢ ἀναπνευστικὰ.

Ἐκ τοῦ ἀλεύρου κατασκευάζουσι τὰ μακαρόνια, τὸν φριδὲ κ. λ. Πάντα ταῦτα εἶναι καὶ εὐπεπτα καὶ λίαν θρεπτικά.

Ἡ ὄρυζα ἀπελάμβανε μέχρις ἐσχάτων πολλῆς ὑπολήψεως. Ἐπιστεύετο μάλιστα ὅτι μέχρι τινὸς δύναται ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ κρέας. Τοῦτο δὲ ἀπεδείχθη πεπλανημένου, γνωστὸν δὲ νῦν τυγχάνει, ὅτι ἡ ὄρυζα ἐλάχιστα θρεπτικὰ στοιχεῖα περιέχει, ὅτι ἐπομένως ἡ χρῆσις αὐτῆς δὲν εἶναι ὅσον ἐπιστεύετο ἐποφελῆς.

Dr

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Δ. Ε. Μαρτινέγκον. Ἐνεγράφη. Φύλλα καὶ ἀπόδειξις ἀπεστάλησαν. Τόμος χαρτόδετος «Ἀπομνημονευμάτων» ἀπεστάλη. — κ. Δ. Μοσχοδάκην. Περιμένωμεν. — κ. Π. Ἀναγνωστόπουλον. Ἐλήφθησαν. — κυρίας Ἐλένην Μαλεβίτην καὶ Καν Μαυρογένους, καὶ κκ. Γεώργ. Ἀναστ. Ρηγόπουλον, Γ. Συμελίδην, Ν. Ξανθίκην, Ἰω. Κομουτζόγλου, Μιχ. Λιθαδᾶν, Γρ. Πυλαρινόν, Ἀχιλ. Κυριακίδη, Ἀριστοτ. Δ. Ἰατροῦ. Συνδρομαὶ ἡμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Χ. Γ. Σ. Πειραιᾶ. Ἀκατάλληλον, δυστυχῶς. — κ. Κ. Μενεξῆν. Ἐλήφθη ἀντίτιμον φύλλον «Ἀπομνημονευμάτων». Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Π. Ἀθανασιάδην. Ἀπεστάλησαν ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 127. — κ. Β. Ἀρτέμην. Ἐλήφθησαν ρουβλία 12, ἀντίτιμον συνδρομῆς «Ἐκλεκτῶν» καὶ 115 ἔτι φύλλον «Ἀπομνημονευμάτων». — κκ. Δ. Ἀλεξάκην καὶ Δ. Μοσχοδάκην. Ἀπεστάλησαν.

Τὰ ἐξῆς βιβλία πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἐν ὁδῷ Προαστείου, ἀριθ. 10 :

Ἀπομνημονεύματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ Φωτάκου, πρώτου ὑπασπιστοῦ τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη	δρ. λ. 1.—	Ἄνθος τῆς Ἀλόης καὶ τὸ Φρούριον τοῦ Καρρῶου, μυθιστορία Α. Σμῖθ, τόμοι 2	δρ. λ. 2.—	Δύο Λίβνα, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ, τόμοι 4	δρ. λ. 4.50
Ἀπομνημονεύματα ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκῶ	—60	Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες, μυθιστορία Κατσούλλου Μενδῆς	4.10	Δεκαήμερος Βοκακίου, τόμοι 5	3.50
Ἀσπασία, μυθιστορία Ρ. Χαμερλιγίου μετὰ 50 λαμπρῶν εἰκόνων	18.—	Ἀνθολογία Κωνσταντινίδου δεδεμένη	2.—	Διδακκάλισσα, μυθιστορία Εὐγενίου Σύη	2.—
Ἀνὴρ καὶ Γυνὴ ὑπὸ Μ. Ἀμπλετ	—60	» » ἄδετος	4.50	Εἰκοσιπενταετής Ἑλλην Πλοίαρχος ὑπὸ Στεφάνου Ξένου	—80
Ἀπαντα τὰ Φιλολογικὰ Α. Ρ. Ραγκαβῆ, τόμοι 19	400.—	» Μιχαλοπούλου	4.80	Ἐκστρατεία μῆς εἰς τὴν Σελήνην ὑπὸ Δ. Καλαποθάκη	1.—
Ἀσκάνιος, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ τόμοι 7	6.—	Ἀμάραντα ὑπὸ Γεωργίου Δροσίνη (Πρωτῶν Ὀνειρα. — Ἀγάπη. — Ἀντίλαλος. — Στὰ ξένα)	2.50	Ἐρυθρὰ Κηλῆς, μυθιστορία Παύλου Φεβιάδ	4.50
Ἀφρικὴ ἢ Πέντε ἐν ἀεροστάτῳ ἐδομάδες, μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν, μετὰ εἰκόνων	2.—	Βοήθει· σαυτὸν ὑπὸ Σαμουὴλ Σμαίλς Γεωργικὰ ὑπὸ Ραϊνὸλδου Δημητριάδου Γούτς Μάνεργγ, μυθιστορία Οὐάλτερ Σκῶτ	2.50 3.— 4.50	Ἐρυθροὶ Προσωπιδόφοροι, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ, τόμοι 2	4.—
Ἀδελφοῦλα, μυθιστορία Ἐκτορος Μαλώ, τόμοι 2	4.50	Γυναίκες, Χαρτιά καὶ Κρασί, μυθιστορία Πῶλ-δὲ-Κῶκ, μετάφρασις Κλ. Ραμπαγᾶ	—80	Ἐρυθρὸν δερμιοῦ, μυθιστορία Π. Δουπλεσί	1.—
Ἀττικά Νύκτες: Δράματα καὶ Ποιήσεις ὑπὸ Σπ. Βασιλειάδου	4.50	Γανδῖνο, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ	4.—	Ἐρυθρὰ Διαθήκη, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ, τόμοι 4	4.—
Ἀντωνίνα, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμᾶ, υἱοῦ	2.—	Γῆ τῆς Δουλείας, μυθιστορία Ε. Στάνλεϋ	2.—	Εὐρύαλος ὑπὸ Σπ. Παγατέλλη	1.—
Ἄνυμφος Μήτηρ καὶ τὸ Τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ, μυθιστορία Α. Ματτέϋ τόμοι 2	3.—	Γρόλος τοῦ Μύλου, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ	4.—	Ἐκατομύρια τοῦ Ἰωρσμία, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ, τόμοι 3	5.—
Ἀπωλεσθεῖς Παράδεισος, μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ μετὰ πλείστων εἰκόνων	6.—	Διαβλογοιτάρ, μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ μετὰ πλείστων εἰκόνων	6.—	Ἡ Κόρη τῆς Μαργαρίτας, μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, τόμοι 6	6.—
Ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου, μυθιστορία Γρ. Δ. Ξενοπούλου	2.—	Διαβολοσίμων, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ	4.10	Ἡμερολόγιον Ἀπόρου Νέου, μυθιστορία Ὀκταβίου Φεργιέ	1.20
Ἀπόλογοι, διηγήματα Χ. Α. Ἄνδερσεν	—80	Δὸν Κιγώτης, μετὰ εἰκόνων, μυθιστορία Θεοβαντές, μετάφρασις Ἰσθ. Ι. Σκυλίσση	3.50	Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων, μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγκῶ, μετάφρασις Ι. Καρτσούσα, τόμοι 2	2.—
Ἄτυχης Γεώργιος, μυθιστορία πρωτότυπος	—60	Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ, μυθιστορία Στεφάνου Ξένου, μετὰ προσθήκης τῆς Καταστροφῆς τῶν Γενιτσαρῶν, τόμοι 2	4.—	Ἡρωὶς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, μυθιστορία Στεφάνου Ξένου, τόμοι 2	4.—
Ἄγνωστος Βελεβίλλης, μυθιστορία Πέτρου Ζακόν	4.50	Δράματα Παρισίων, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ	2.50	Ἡ Τέρψις τῶν Παίδων ὑπὸ Αἰκατερίνης Λασκαρίδου	4.75
Ἀναμνήσεις Ἐμμεκ, ὑπὸ Π. Μαντεγάτσα	4.50	Διηγήματα ὑπὸ Λάμπρου Ἐνυζίη καὶ Μυθοπλαστία ὑπὸ Δ. Πανταζῆ	3.50 1.—	Ἡ Ὁραία Παρισιανὴ, μυθιστορία τῆς Κομήτσης Δέ	—60
Ἀδικηθεὶς Ρογῆρος, μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ, τόμοι 2	2.—	» ὑπὸ Γεωργίου Βαλαβάνη	—50	Ἡ Ἐκθετος τοῦ Ὀρφανοτροφείου τῆς Ἁγίας Μαρίας, δρῆμα Π. Γιακομέττη, εἰς πράξεις 3	4.—
				Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου, λυρική συλλογὴ ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμποῦ ρογλου	—60

ΣΗΜ. Σὺν τῇ ἀποστολῇ τοῦ ἀντιτίμου ἀπέλθουσι ν' ἀποπέλλωσιν, οἱ μὲν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν 10 %, οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ 20 % ἐπὶ πλεόν ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν βιβλίων διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Εἰς τοῦ; ἀγοράζοντας βιβλία ἄνω τῶν 20 δρ. γίνεται ἔκπτωσης 10 %. Τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἀποπέλλει ἀπράλως οἰονδήποτε βιβλίον ἤθελε ζητήσει τις, ἀνευ οὐδεμιᾶς προμηθείας, ἐγγράφει δὲ καὶ συνδρομητῆς εἰς οἰονδήποτε ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθῆναις περιοδικὸν ἢ ἡμερησίᾳ. — Οὐδμία πρᾶγμα ἐκτελεῖται ἂν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.